

Giới thiệu Nhật Ký Sa Tăng

Bạn đang đọc truyện Nhật ký Sa Tăng của tác giả Lâm Trường Trị trên trang đọc truyện online. Nhật ký Sa Tăng là một tác phẩm tiêu biểu cho văn học mạng thời kỳ đầu, tiếp nối thành công sau Lần đầu tiên thân mật của Thái Trí Hằng. Nó được mệnh danh là: Sử thượng tối bạo tiểu văn học tác phẩm - Tác phẩm văn học gây cười nhất. Tây Du Ký bản thân nó đã là một tác phẩm có chất trào lộng u mặc, thâm thúy hóm hỉnh đặc trưng cho thời đại. Nhật ký Sa Tăng cũng thừa kế cái tư tưởng ấy. Hãy xem xem Sa Tăng tâm ngầm tâm ngầm mà đánh chết voi này giấu gì trong lòng nhé.....

Bạn đang đọc truyện *Ngày 3 tháng 3* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Năm Tuổi Đẹp Đầu Tiên

Ngày 3 tháng 3

Thực ra mình và đại sư huynh, nhị sư huynh phá huân (ăn mặn) giới từ lâu rồi. Hôm đó, tụi mình đi khát thực hộ sư phụ như thường lệ. Trên đường, tụi mình bắt được nào là thỏ hoang, gà rừng các loại đem nướng tuốt, thật là đã con thèm! Sau đó mới tới lượt xin chút trai phạn mang về cho sư phụ ăn.

Cứ nghĩ tới chuyện sư phụ chẳng có chút máu thịt nào ăn, quá là đang thương đi. Thế nên, tụi mình ba đứa quyết định hôm nay đem trộn thịt thỏ vụn vào trong bát cơm, để sư phụ xoi cho ngon lành.

Tụi mình mang com trộn thịt về nhưng tìm không thấy sư phụ. Thật là bức mình ghê! Cuối cùng mới phát hiện ra sư phụ ở trong một sơn động nhỏ.

Thấy tụi mình, lão ta giật bắn người, vội vội vàng vàng đưa lưỡi liếm qua liếm lại quanh miệng. Nơi góc miệng vẫn còn thấy chút lông gà chưa liếm hết. A ha! Thì ra lão trốn trong sơn động để nướng cánh gà!

“Các con đã thấy cả rồi, thầy cũng chả giấu nữa. Thầy thèm quá, nhưng sợ các con cười chê, nên đợi các con đi khát thực mới kiếm chút thỏ hoang, gà rừng chi đó ăn.” Lão nói mà mặt đỏ bừng.

“Sư phụ à, thầy làm vậy không ổn rồi! Đi nào, hôm nay con mời, mình đi ăn hải sản!” Nhị sư huynh nói.

Ngày 12 tháng 3

Tụi mình cứ đi mãi đi miết, chợt đại sư huynh phía trước hét lớn: “Nguy hiểm! Có yêu quái! Nấp mau!”

Chỉ thấy sư phụ tí tí tồn tồn ngóc đầu lên nói: “Yêu quái đâu? Mau cho ta xem coi to lớn cỡ nào? Mau cho ta xem coi!”

He he! Lão trọc này tự nhiên lại hứng thú với yêu quái.

Đại sư huynh đi trước tranh công, chẳng mấy chốc mà đã tóm được yêu quái.

Sư phụ vội ưỡn người lên hỏi: “Yêu quái đâu? Mau cho ta xem coi.”

Đại sư huynh đưa tay ra. A! Thì ra là một con dế! Trên lưng con dế có bốn chữ: Vĩnh viễn bất tử.

Nhưng thực sự là nó ngủm rồi còn đâu.

Sư phụ nhìn con dế, vẻ mặt trở nên rất kỳ dị. Ngây ra hồi lâu, lão đột nhiên nói: “Con dế nhỏ, biết hát ca, hai râu dài, dựng thẳng đứng...”

“Ta khinh! Sư phụ, thầy không sao chứ?” Đại sư huynh hỏi han.

“Ta không sao.” Sư phụ đáp. “Nào ngờ con dế nhỏ xiu xiu mà cũng muốn ăn thịt ta!”

“Nó không muốn ăn thịt thầy đâu. Con hỏi nó rồi.” Đại sư huynh nói. “Nó bảo nó chỉ muốn nhờ vả thầy! Xin xỏ thầy xong rồi tha hồ lưỡi biếng khỏi phải làm gì, chỉ có hát ca, chẳng phải khoái sao?”

“Hả? Con dế này trông quen quen, dường như gặp rồi thì phải.” Sư phụ nói.

Nhị sư huynh vội đáp: “Đúng! Nó chẳng phải lão Thần Vũ Trụ trong truyện Bảy Viên Ngọc Rồng sao?”

Sư phụ nói: “Con nhìn xem, đôi râu dài của nó mới cá tính làm sao! Ngộ Không có thể đem chúng gắn lên trán ta không?”

“Được thôi! Đây là thầy muốn con làm nhá, chớ có hối hận.” Đại sư huynh nói rồi gắn hai sợi râu dế lên cái đầu bóng thín của sư phụ.

Sư phụ soi gương, vuốt vuốt sợi râu, trông phát tỏm đi được.

Oh! My God!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sa Tăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Ngày 28 tháng 3

Càng đi về phía Tây người càng thưa thớt, đã mấy ngày rồi chẳng xin được chút trai phạn nào. Hôm nay đại sư huynh chỉ xin nổi một bình xì dầu.

Sư phụ nhận bình xì dầu, thở dài rồi lẩm nhẩm: “Uống xì dầu ta không ngại. Ta trời sinh trắng trẻo đẹp trai, da mặt có sạm đi đôi chút cũng không sao... Chỉ lo cho Ngộ Tĩnh, mặt đã đen thê rồi, uống thêm xì dầu nữa sợ nhìn không ra nó mất.”

Mẹ nó. Con lừa trọc này dám đùa bỡn ta, đi ăn phân đi, khốn kiếp!

Nghe đồn ăn thịt lão này có thể trường sinh bất tử, đêm nay ta bắt lão đem luộc lên cho mọi người ăn sướng răng! Ít nhất thì nhị sư huynh sẽ không phản bội đâu.

Ngày 5 tháng 5

Thực là tức chết đi! Mất hai mí thì hay ho lắm sao! Đồ lừa trọc mặt trắng, khí già phản loạn, đầu heo ngu si, tự nhiên đang yên đang lành lại chê ta mất một mí! Khốn nạn nhất là con lừa trọc mặt trắng kia còn dương dương cái mắt hai mí ra khoe khoang nữa chứ, lão sắp chết rồi!

Mình quấy hành lý lên, thăm tính toán đến mai nhỏ vào quần sịp của lão mấy giọt dầu gió, cho lão biết thế nào là mất mẽ! Hì... hì!

...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sa Tăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 3

Ngày 14 tháng 5

Cả đêm qua trời mưa như trút nước, đường sá lầy lội bùn sinh.

Tụi mình đi trên con đường nhỏ hẹp ngoằn ngoèo, toàn thân lấm lem bùn đất, bạch long mã đã thành hắc long mã từ lâu. Dưới thời tiết khắc nghiệt thế này, thật bất ngờ khi bắt gặp một người đi đường.

Người đó bộ dạng thật thô thảm, nhưng bước chân vẫn cương quyết vững vàng. Anh ta toàn thân cũng đầy bùn đất, nhưng gói hàng trên tay thì khô ráo sạch sẽ. Nhị sư huynh tưởng là yêu tinh, bèn vác đinh ba đi tới trước mặt dọa dẫm: “Ê! Nhóc, mày đó, đang làm gì đấy?”

Anh ta ban đầu giật mình, sau đó bình tĩnh đáp lời: “Đồ heo! Tôi làm gì liên quan đến chích gì tới anh!”

Sư phụ bước tới hỏi: “Thưa thí chủ, thời tiết khắc nghiệt thế này, thí chủ đi một thân một mình giữa hoang sơn dã lĩnh, chẳng lẽ không sợ sao?”

Người đó thấy sư phụ xinh tươi như hoa như ngọc, bèn cung kính trả lời: “Trưởng lão không biết đó thôi, tôi là nhân viên giao hàng, ngày đêm mưa nắng gì cũng phải chịu hết, kiếm ăn mà.”

“A đi dà phật, trên đời không ngờ còn có chuyện bất bình đẳng đến thế!” Sư phụ tấm lòng lương thiện, bất thần lệ nóng rớt rơi.

“Chào nhé, tôi còn phải đi mau cho kịp.” Người đó nói rồi định đi luôn.

Đại sư huynh cản anh ta lại: “Gượng đã, người anh em! Con đường này nhiều yêu quái lắm, mình cậu đi quá nguy hiểm, chi bằng đi cùng bọn anh đi.”

“Đi cùng các anh với gặp yêu quái khác gì nhau? Anh chắc là Tôn Ngộ Không rồi. Công việc của tôi không giống các anh. Nói về yêu quái, nó không tìm anh là mười phần may mắn, nó mà trêu anh, anh cứ phang cho một gậy chết tươi, vẫn là may mắn mười phần. Tôi thì không thể, để sản phẩm tiêu thụ được, đến yêu quái tôi cũng phải đi gặp. Nó mà dùng sản phẩm của tôi là tôi vui hết biết, nhờ nó không dùng tôi cũng chẳng thể đập chết nó. Loại yêu quái có chút giáo dục còn đỡ, gặp phải thứ không biết tới lẽ phải, dùng hàng mà không chịu trả tiền, tôi cũng chẳng cách nào bắt nó được, lại càng chẳng thể đập chết tươi nó đi. Ôi! Khó lắm!” Người đó than thở.

“Đồng chí mới bi thảm làm sao!” Tụi mình bốn người đồng thanh nói: “Cầu thượng đế phù hộ cho cậu!”

- Là truyện cười, đọc cho vui nên mình cũng không chú trọng vào việc phải “thả bom”. Đọc liên tục hàng chục truyện cười một lúc thực tế làm giảm hẳn cái vui trong từng truyện một.

- Bộ này mình copy của 1 thằng người Tàu, cùng Tứ Thư, Ngũ Kinh và mấy cuốn... cảm thư, hehe.

- Mình dịch bộ này thử cho vui, xem nó có hợp với thị hiếu người Việt không, và mình cũng tạm thời từ bỏ cách tiếp cận nghiêm túc thường lệ khi dịch ^^

Về nội dung

- Tác giả là 1 người trẻ tuổi bình thường, có chút hóm hỉnh. Trước những áp lực đè nặng của cuộc sống, anh chỉ viết cho vui, xả Stress, nhưng mấy tên bạn nghịch ngợm đưa lên mạng, cuối cùng lại... nổi tiếng. Nghe nói giờ Lâm Trường Trị chuyển hẳn sang viết thể loại này.

- Viết theo hứng thú cá nhân, nên có chỗ cần ngâm suy, có chỗ thì hời hợt. Có cái cười thật “nóng”, song có cái cười khá “lạnh”.

- Mấy “ngày” đầu là cái cười “nóng”, về sau sẽ “lạnh” hơn.

- Đọc truyện, bạn cứ coi 4 thầy trò như mấy người đồng nghiệp. Đường Tăng là lão Trưởng phòng lảm lòi, cáo già. Ngộ Không là nhân viên lão thành, nhiều công lao. Bát Giới là tay giỏi ăn chơi. Sa Tăng út ít nhất, bị bắt nạt nhiều nhất, là kẻ quan sát tất cả trong thâm lặng. Nhưng cả 4 đều chỉ là những lao động bình thường, tình cờ phải đi làm 1 nhiệm vụ có phần quan trọng mà thôi. Họ phải chịu khá nhiều áp lực, bắt công từ bên ngoài.

- Phật tổ, Quan Âm, Ngọc Hoàng... là những sếp sòng cao cấp, còn đám yêu quái là những kẻ cản trở công việc.

- Tây Du Ký về thực chất, cũng có 1 lớp nghĩa là phản ánh cái bất công trong xã hội thời đó.

- Truyện tuy thế không quá nặng nề, bạn xem nó như Gặp nhau cuối tuần, đưa ra cái nhìn hài hước về những hiện thực trong cuộc sống là được.

- Nếu bạn còn ngồi ghế nhà trường, chưa chịu áp lực công việc, chưa thấy cái mệt mỏi của quan liêu, sẽ hơi khó cảm thụ. Nhưng kể cả không thế, những nhân vật, tình huống truyện vẫn là sự phản ánh đời thực khá rõ nét, bởi vậy, nó đi vào lòng độc giả trẻ tuổi thế hệ mới ở Trung Quốc khá dễ dàng.

- U mặc là gì nếu không phải thứ lợi khí của con người, chống lại những áp lực, sự khô khan tâm hồn trong thời đại?

- Truyện không liên quan mấy tới nguyên bản Tây Du Ký, mà giống “Người Trung Quốc xấu xí” nhiều hơn.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sa Tăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Ngày 14 tháng 5

Cả đêm qua trời mưa như trút nước, đường sá lầy lội bùn sinh.

Tụi mình đi trên con đường nhỏ hẹp ngoằn ngoèo, toàn thân lấm lem bùn đất, bạch long mã đã thành hắc long mã từ lâu. Dưới thời tiết khắc nghiệt thế này, thật bất ngờ khi bắt gặp một người đi đường.

Người đó bộ dạng thật thê thảm, nhưng bước chân vẫn cương quyết vững vàng. Anh ta toàn thân cũng đầy bùn đất, nhưng gói hàng trên tay thì khô ráo sạch sẽ. Nhị sư huynh tưởng là yêu tinh, bèn vác đinh ba đi tới trước mặt dọa dẫm: “Ê! Nhóc, mày đó, đang làm gì đấy?”

Anh ta ban đầu giật mình, sau đó bình tĩnh đáp lời: “Đồ heo! Tôi làm gì liên quan đến anh!”

Sư phụ bước tới hỏi: “Thưa thí chủ, thời tiết khắc nghiệt thế này, thí chủ đi một thân một mình giữa hoang sơn dã lĩnh, chẳng lẽ không sợ sao?”

Người đó thấy sư phụ xinh tươi như hoa như ngọc, bèn cung kính trả lời: “Trưởng lão không biết đó thôi, tôi là nhân viên giao hàng, ngày đêm mưa nắng gì cũng phải chịu hết, kiếm ăn mà.”

“A đi đã Phật, trên đời không ngờ còn có chuyện bất bình đẳng đến thế!” Sư phụ tấm lòng lương thiện, bất thần lệ nóng rớt rơi.

“Chào nhé, tôi còn phải đi mau cho kịp.” Người đó nói rồi định đi luôn.

Đại sư huynh cản anh ta lại: “Giỡn đấy, người anh em! Con đường này nhiều yêu quái lắm, mình cậu đi quá nguy hiểm, chi bằng đi cùng bọn anh đi.”

“Đi cùng các anh với gặp yêu quái khác gì nhau? Anh chắc là Tôn Ngộ Không rồi. Công việc của tôi không giống các anh. Nói về yêu quái, nó không tìm anh là mười phần may mắn, nó mà trên anh, anh cứ phang cho một gậy chết tươi, vẫn là may mắn mười phần. Tôi thì không thế, để sản phẩm tiêu thụ được, đến yêu quái tôi cũng phải đi gặp. Nó mà dùng sản phẩm của tôi là tôi vui hết biết, nhờ nó không dùng tôi cũng chẳng thể đập chết nó. Loại yêu quái có chút giáo dục còn đỡ, gặp phải thứ không biết tới lễ phải, dùng hàng mà không chịu trả tiền, tôi cũng chẳng cách nào bắt nó được, lại càng chẳng thể đập chết tươi nó đi. Ôi! Khó lắm!” Người đó than thở.

“Đồng chí mới bị thảm lắm sao!” Tụi mình bốn người đồng thanh nói: “Cầu thượng đế phù hộ cho cậu!”

Ngày 20 tháng 5

Tối nay, thầy trò bốn người tụi mình nghỉ chân trong một ngôi chùa cổ.

Tụi mình đàm luận cổ kim dưới ánh nến yếu ớt, nói chuyện này chuyện nọ, cuối cùng chuyển tới đề tài về đàn bà con gái. Đại sư huynh xoa xoa cằm, nhìn lên tượng Phật như có tâm sự riêng gì, rồi hỏi sư phụ: “Không chính là Sắc, Sắc chính là Không. Vậy sư phụ đặt cho con pháp hiệu là Ngộ Không cũng chính là Ngộ Sắc phải không ạ? Ôi... Vậy mà giờ đây con thực chỉ nghĩ là ‘Không’ thôi!”

Sư phụ hớp một ngụm trà, chậm rãi nuốt xuống, nói: “Mọi người chịu khó thêm chút đi, tới được Thiên Trúc...”

Bát Giới cướp lời: “Tôi được Thiên Trúc thì sao? Thành chính quả chính là sự chịu đựng rồi.”

Khi ấy mình không nói gì, thầm nghĩ: “Nhị sư huynh quả là hiểu biết, kể cả không đầu Phật môn đi nữa cũng phải chịu đựng cả đời rồi!”

Điều khiến mình không ngờ tới là, sư phụ lại bộc lộ thái độ: “Ta cũng chả nhịn nổi cả đời! Kiểu gì cũng có bao nhiêu chị em nhìn ta thèm chấy dãi như thế, đặc biệt là cái em Tỳ Bà tinh ấy, lần nọ suýt nữa là bị em làm thịt, ài! May mà ta lập trường kiên định, A men!”

Đại sư huynh hỏi nhị sư huynh: “Bát Giới à, nói xem em nghĩ thế nào về tình yêu đi.”

Nhị sư huynh nói: “Tình yêu như thể chiếc thuyền con, em ở đầu thuyền, anh nơi cuối thuyền. Anh quạt khế lên mặt nước, thuyền con lướt đi dưới ngập tràn ánh vàng êm ái của tịch dương, hướng về nơi bến bờ hạnh phúc...”

Nhị sư huynh quả nhiên là con heo trời sinh lãng mạn, lời ăn tiếng nói cũng đầy ý thơ. Cả buổi tối mình giữ im lặng, mọi người đều nghĩ mình lòng như nước đọng, tương lai nhất định sẽ thành Phật. Mình thì chẳng thấy bấu gì, thành Phật có chi hay? Có lẽ làm yêu tinh lại khoái, muốn làm gì thì làm cái đó, đặc biệt có thể tam thê bảy thiếp... Thực khiến người ta mê say... Được! Cứ quyết định thế đi!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sa Tăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5: Đường Tăng

Chú ý: Đây không phải là 1 phần của Nhật ký Sa Tăng. Truyện ngắn Đường Tăng của Trương Quốc Dũng là tác phẩm giành giải Truyện siêu ngắn của Hội nhà văn năm 1994.

Tác phẩm gây xôn xao dư luận nói chung và giới Phật tử nói riêng một thời, mình đưa vào để mọi người cùng suy ngẫm.

Đây không phải là truyện cười.

Đêm cuối cuộc trường chinh đầy gian khổ, ngày mai yết kiến Như Lai để lên kiếp Phật, Đường Tăng trần trọc không sao ngủ được. Suốt cuộc đời tâm nguyện tới cõi này, giờ đây khi sắp trút bỏ kiếp người, ông bỗng thấy lòng day dứt.

Nhiều ngày nay, thân thể Đường Tăng đã rã rời, đầu óc đầy mộng mị, tay biếng lười trảng hạt. Tâm linh như muốn níu chân dừng lại. Máu ông như nhử nhối thấm dần qua tim, cửa vào quá khứ đau xé. Ông nhớ tới những người sinh thành ra mình. Tình cha, huyết mẹ tạo nên mà bao nhiêu năm nay ông không một lần thấp hương, không một lần nhắc nhở.

Chặng đường dài tới đất Phật khiến trái tim ông dần chai sạn. Ông đã quá nhiều lần phải lay lắt, cầu khẩn các thần linh thánh lớn bé, đã quá nhiều lần giẫm đạp lên xác máu yêu ma xa gần, chỉ với một mục đích: mau thành chính quả. Ông thương người. Nhưng đêm nay, trước ranh giới cuối cùng của cõi Người và Phật, ông chợt hiểu ra cội rễ của tình thương ấy. Mỗi lần cứu giúp con người, ông chỉ thầm tính toán như xây thêm cho mình một bậc thang tới Phật đài.

Nhiều lần Đường Tăng đã tự hỏi tại sao nước mắt mình ngày càng lạnh giá. Giờ đây ông thậm biết, trên con đường thỉnh kinh về cứu rỗi người đời, ông đã dần dần xa lạ với con người.

Ông trở mình, thở dài: không là người, ta sẽ là ai? Yêu quái cản đường, biết bao kẻ chính từ trên đây xuống, pháp thuật vô biên, ác nghiệt vô cùng. Ta nhập vào chốn ấy biết rồi thành Phật hay ma?

Đường Tăng chợt nhói trong tim. Ông khẽ rên lên, hai tay ôm ngực. Mở mắt thấy các đồ đệ đang đứng bên giường nhìn ông âu lo. Cả ba hình như đều không ngủ.

Đường Tăng thở hắt: “Không sao đâu. Ta chỉ chợt nhớ tới ngày xưa”. Nói rồi lại nhắm mắt.

Nghe tiếng Ngộ Không: “Xin thầy đừng tự dối lòng. Thầy đang nhớ cả kiếp người

Đường Tăng rùng mình khi giọng Ngộ Không quá u uất – “Con từ đá sinh ra. Coi thường cả thần thánh, yêu ma, chỉ mong được thành người. Thầy đã là người lại tự bỏ mình đi tìm hồn phách khác. Đêm nay sao khỏi xót xa”.

Bát Giới cười khê: “Làm người có gì vui. Chúng ta đã dốc lòng theo đạo, ngày mai được lên chốn thần tiên, sung sướng biết bao nhiêu. Thầy đừng luyến tiếc”.

Sa Tăng an ủi: “Thầy trò mình sắp hóa Phật mang đạo xuống khai sáng cho loài người. Công quả vĩ đại lắm”.

Đường Tăng lắc đầu, nằm im hồi lâu, hai tay vẫn đặt lên tim, mắt vẫn nhắm, nước mắt trào ra ấm nóng lại. Rồi như trăng trời: “Ta ước gì đêm nay đừng sáng.

Ta đau đớn cho mười mấy năm viễn du. Ngộ Không ơi! Một đời con mong được thành người thì bị bắt ép phải theo ta để thành Phật. Bát Giới tự dối mình giác ngộ thật ra chỉ là đi tìm một chốn hoan lạc mới. Sa Tăng rồi cõi u mê này sang cõi hoang tưởng khác mà lại hy vọng khai sáng. Còn ta? Không còn là người không phải là người thì làm sao đồng cảm mà đòi khai sáng, cứu vớt con người”.

Ngộ Không sụp xuống nắm tay thầy nghẹn ngào: “Thầy đã nhận ra chân lý. Nhưng chậm quá rồi”.

Đường về. Qua sông. Thiên sứ vừa cười vừa chỉ cho Đường Tăng thấy thân xác ông đang trôi dạt dưới cầu.

Nhưng Đường Tăng đã không nghe thấy gì nữa. Đôi mắt vô hồn.

Ngày 25 tháng 5

Trời càng ngày càng nóng, mọi người lại vẫn mặc áo khoác dày cộm. Khổ nhất là đại sư huynh, cả người anh ấy toàn lông là lông, nhìn bức bối chết được! Sư phụ bèn bảo mình sửa lại y phục của mọi người sao cho mát mẻ một chút.

Thế là... Minh sửa cả sa của sư phụ thành áo tắm, biến bộ đồ da hổ của đại sư huynh thành một hồ rốn * kiểu Hàn Quốc, biến áo khoác của nhị sư huynh thành áo hai dây.

Thế là... Tất cả đều trần mặc bước đi.

* bare midriff

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sa Tăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 6

Ngày 1 tháng 6

Hôm nay là ngày Quốc tế thiếu nhi, tụi mình đi tới một chợ phiên. Chợ phiên này người đông nườm nượp, trẻ con thì như lũ chim non, mặc áo quần đủ màu sắc, sướng vui bay lượn khắp vườn hoa, rồi là trên mặt cỏ. Nhìn bọn trẻ mà tụi mình nhớ lại thuở ấu thơ.

Đúng vào lúc mình đang hồi tưởng tới nhập thần, hai cậu bạn nhỏ chạy tới chỉ vào nhị sư huynh kêu lớn: “Heo nhà ai xổng chuồng kia! Heo nhà ai xổng chuồng kia!” Nhị sư huynh vừa định phân trần thì lại có một chú bé khác chạy tới, vờn tay nắm lấy mũi nhị sư huynh rồi la toáng lên: “Không phải! Không phải! Đây không phải là heo, mà là siêu nhân lộn lỏi! Tớ xem trong phim hoạt hình rồi!” Nhị sư huynh đau khổ uất ức, đuổi cả hội chạy tứ tung.

Đến đêm, mọi người ngồi quây quần kể chuyện thời trẻ con của nhau.

Sư phụ bắt đầu: “Chuyện mà ta ghi nhớ nhất chính là vào năm năm tuổi, oánh lộn với thằng nhóc hàng xóm nhưng oánh không lại. Thế nên, đợi lúc xâm tới ta lén vào bếp nhà nó, thấy trong nồi đang nấu cháo, bèn bỏ vào một cục đất lớn, xong rồi phui tay vô sự về nhà. Ha ha ha...”

Đại sư huynh tiếp: “Thế ăn thua gì! Nhớ hồi năm tuổi, con rất thích chơi pháo ném. Khi thấy có người vào nhà vệ sinh, con châm lửa rồi quẳng cho một quả vào đúng hố xí. ‘Đùng’ một tiếng, nổ banh mông lão đó luôn! Hớ hớ hớ...”

Nhị sư huynh không chịu kém miếng: “Lãng xẹt! Năm năm tuổi em lên huyện nhận bằng khen top ten trẻ con ngây thơ, thấy một thiếu nữ rơi xuống hồ, liền không chút nghĩ ngợi, liều mình nhảy xuống kéo chị ấy lên bờ! Chị ấy sau đó hét toáng lên: Làm gì thế! Đây là bể bơi mà!”

Mình nghĩ: Hồi bé tụi này hư đồn quá! Thuở ấy mình cùng lắm là bỏ con sâu róm vào trong hộp bút của mấy bạn nữ thôi mà...

Ngày 7 tháng 6

Hôm nay sư phụ được quan chức địa phương mời đi dự tiệc, người ta chẳng mời ba đứa tụi mình, thực tức chết người mất!

Trước khi đi, sư phụ cho tụi mình mỗi người năm lượng bạc, bảo là tiền biếu để đi kiệu lúc về.

Sư phụ đi rồi, anh khi đề nghị mọi người tới vào trong thị trấn dạo chơi, nhưng ai đi đường nấy, trước sáng ngày mai tụ họp lại để đợi sư phụ là được.

Thế nên, mình đi theo một đường nhỏ vào trong trấn. Trong thị trấn vô cùng tấp nập, quán rượu nối nhau san sát, múa hát tung bừng, thể hiện cảnh tượng thái bình phồn thịnh. Bên này có casino, bên kia có sauna, đầu này có quán, đầu kia tiệm gội đầu...

Gì kia? Một quán nhỏ treo đèn lồng đỏ chẳng biết để làm chi, để mình đi xem xem.

Đến gần hơn chút, mình thấy trên lầu có một biển hiệu viết: Thanh Hoa Ngọc Liễu Lầu.

Mình chưa kịp phản ứng đã bị mấy em xinh đẹp hấp dẫn trang điểm kỹ càng kéo lên lầu, cưỡng ép vào một căn phòng, buộc mình phải đưa ba chục lượng bạc, rồi một em ngoại quốc cướp mất của mình cả một đêm!

Đến bốn giờ sáng, mình sợ các sư huynh nghi ngờ nên rời giường sớm, tới địa điểm ước định trước. May mà họ còn chưa về. Mình tắm rửa xong rồi mới phát hiện ra hai mắt đã thâm quầng. Ôi, một đêm khổ sở!

Năm giờ rưỡi, nhị sư huynh trở về, rõ ràng rất mệt nhọc, hai mắt cũng thâm quầng. Mình bèn hỏi: “Nhị sư huynh tối qua làm gì thế, sao lại tiêu tụy ra nông nỗi này?”

“Ây dà! Có gì đâu! Tối qua lên phố anh gặp một hội bạn học cũ rủ đi uống rượu, uống rượu xong lại uống bia, uống bia xong rồi lại uống vang... Thế nên mới một vậy đó!” Nhị sư huynh giải thích.

Sáu giờ rưỡi, đại sư huynh cũng quay về. Vừa bước vào anh ấy đã phẩy tay nói: “Các em thấy có trùng hợp không? Tối qua lên phố anh gặp một hội bạn học cũ rủ đi uống rượu, uống rượu xong lại uống bia, uống bia xong rồi lại uống vang... Đúng là làm anh muốn điên lên!”

Bảy giờ rưỡi, sư phụ về: “Một lũ đùa giỡn với mạng sống! Uống rượu xong lại uống bia, uống bia xong rồi lại uống vang... Khiến ta mệt tới không lết nổi!”

Sau đó tụi mình chẳng nói nhiều nữa... thu dọn hành lý lên đường luôn.

Vào phố rồi, chẳng mấy chốc gặp ngay Thanh Hoa Ngọc Liễu Lầu. Mình cúi mặt xuống giả như không thấy gì, sợ bị chị em nhận ra, hồi hộp trống ngực đập thình thịch. Đúng vào lúc sắp sửa đi qua, trên lầu bỗng có tiếng trống chiêng vang dội, một dải lụa đỏ thông từ trên xuống. Trên đó viết:

“Nhiệt liệt chúc mừng cao tăng Đại Đường và ba cao đồ hạ cố bốn lâu, hải long ra về!”

Cái lâu chết dầm!

Bình bậy:

1. Đa phần mọi người thích vụng trộm.
2. Làm chuyện "mò ám" giống nhau, lời nói dối cũng giống nhau.
3. Xem ra lão làng vẫn cứ là lão làng..

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sa Tăng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Ngày 14 tháng 9

Thu sang, làn gió mang hơi mát đi khắp nơi. Buổi tối, ăn xong món bánh canh mình nấu, đại sư huynh nhóm một đống lửa, mọi người ngồi quây quần nói chuyện trời đất.

Nói đi nói lại, chuyển sang đề tài “Ăn” lúc nào chẳng hay.

Nhị sư huynh hỏi: “Món ngon trên đời nhiều lắm, không hiểu anh em nhà ta thích ăn gì nhất?”

Sư phụ ngồi ngay ngắn lại, nói giọng nghiêm trang: “Vi sư thích ăn nhất là cơm rang với cải trắng.” Tất cả vỗ tay.

Đại sư huynh cũng nghiêm nghị: “Con thích ăn nhất là cà chua trộn đường!” Tất cả vỗ tay.

Nhị sư huynh chẳng kém: “Em thì thích đậu phụ sốt với hành.” Tất cả vỗ tay.

Mình nói: “Em thích ăn bí đao xào giá!” Tất cả vỗ tay.

Im lặng một hồi... Đại sư huynh cuối cùng không nhịn nổi nữa, nói: “Cũng chẳng có gì phải ngại, mình nói thẳng vậy, mình thích ăn nhất là món thịt xào kiểu Tứ Xuyên!”

Mọi người ngạc nhiên, nhưng đều khâm phục đại sư huynh dám nói thẳng nói thật.

Lại im lặng một lúc, nhị sư huynh cũng nhịn chẳng đành: “Thực ra món mình thích nhất là cật dê nhúng tái!”

Tiếp đó, mình khai nhận: “Mình thích nhất là lòng heo chiên giòn!” Nhị sư huynh lờm lờm, mình biết anh ấy đang ngợi khen khiếu ẩm thực của mình mà.

Cuối cùng, mọi người quay sang sư phụ... Lâu sau, lão cũng phải nói lời thành thật: “Các con chắc chưa biết phương pháp chế biến ba ba này. Đè ba ba bằng đá, dưới đống lửa, đặt một bát nước pha gia vị, hương liệu vào chỗ ba ba có thể vron đầu tới. Khi lửa cháy, ba ba bị nóng sinh ra khát, nó sẽ uống nước trong bát. Cứ như vậy cho tới khi ba ba chín rồi, bao gia vị, hương hoa cũng đều ngấm hết. Ôi, miếng ngon này, chắc! Chỉ có một từ ‘Tuyệt’ để hình dung!”

Đề mau chóng đến được Tây Thiên, bốn người bọn mình sau khi thương lượng đã quyết định làm bậy! Cái tiến con ngựa Bạch Long thành mô tô đã chiến cho nó máu. Lúc đầu Bạch Long không chịu, nói tốc độ quá nhanh nó sẽ chóng mặt. Sư phụ bấu: “Anh sẽ không chạy quá nhanh đâu, cùng lắm là một trăm cây một giờ thì sẽ ghì cương!”

Đại sư huynh lờm lờm một cái: “Lão nhà quê, đã lái xe bao giờ chưa thế? Còn ghì cương cái gì, phải gọi là giảm ga!”

Sư phụ nói: “Vậy anh không biết lái. Ngộ Không, chú nhất định phải giúp anh sửa thành kiểu xe máy kéo cương, OK?”

“Rõ, Tiểu Bạch lại đây!” Đại sư huynh chẳng còn cách nào đành nói.

Vì thế, sư phụ cưỡi xe máy kiểu kéo cương, ba người bọn mình đằng vân giá vũ chạy về hướng tây. Bay như thế thật là sướng! Thật là sảng khoái! Nhưng chẳng đi được bao xa đã nghe thấy phía dưới có người hét: “Ha ha! Tao thấy rồi! Mấy thằng chúng mày đang chơi bản, tao về báo cáo với thầy tao!”

“Mẹ kiếp, ông mày ghét nhất là mấy đứa hay báo cáo vặt! Ông đánh!” Một gậy của đại sư huynh bổ thẳng xuống, sau đó xách gậy đó lên: “Liên quan chó gì đến mày! Thầy mày là ai? Làm ăn ở đâu?”

Thằng cha kia ôm đầu khóc lóc: “Thầy tao là Quan Âm Hu hu...”

“Ồ! Là Quan Âm đại tỷ sao! Ngoan! Đừng khóc nữa, đến đây, cho chú mày năm phân tiền đi mua kẹo que mà ăn này!” Đại sư huynh xoa đầu gậy đó đó an ủi. Gậy đó nhận lấy tiền, nín khóc chuyển sang cười. Đại sư huynh lại dặn dò: “Trở về đừng có nói với thầy mày là nhìn thấy bọn anh làm gì nhé, biết chưa?”

“Nhớ rồi, tao không nói là được chứ gì, tạm biệt.” Gậy đó vừa đi vừa nói.

Bọn mình tiếp tục đi về phía trước. Nhị sư huynh đột nhiên kêu lên: “Thôi xong! Bọn mình thảm rồi! Tổ nghĩ ra thằng đó là ai rồi!”

Mọi người hỏi: “Ai?”

“Nhị sư huynh trả lời với về tuyệt vọng: “Thằng Bạch Hòa ‘mòm thối’ đại danh đỉnh đỉnh!”

Quả nhiên không ngoài sở liệu của nhị sư huynh, sáng hôm nay Quan Âm đuổi kịp tụi mình. Sư phụ cố làm ra vẻ bình tĩnh, bước lên nói: “Đại ti lần này đến đây là có việc chi? Phải chăng muốn lượn lờ vài vòng cho vui?”

Quan Âm tỏ vẻ nghiêm túc, sắc mặt giận dữ. Nhưng khi tụi mình nhìn thấy chiếc bình cầm cảnh liễu trên tay bà ấy đều không nhịn nổi cười thành tiếng. Thì ra chiếc bình lúc trước đã bị bà ấy làm vỡ, giờ đổi sang dùng cái ông nhô đờm bằng thép không rỉ.

“Không được cười!” Quan Âm lạnh lùng nói: “Hôm qua các chú to gan nhì? Không những làm bậy, các chú còn dám nhục mạ phạt tổ, điều khó tha thứ nhất là các chú lại dám chọc ghẹo con gái nhà lành!”

“Oan uổng cho bọn em quá! Hôm qua bọn em chỉ đi xe máy một lát, nào dám nhục mạ phạt tổ hay chọc ghẹo con gái nhà lành đâu!” Sư phụ nói.

“Đừng lằng nhằng nữa! Bạch Hòa đã nói hết với chị rồi, còn muốn giấu nữa sao?” Quan Âm nói.

“Bổ sư khi! Thằng chó chết! Nó mà nói thế thật, em phải túm lấy nó, không khâu mồm nó lại không được!” Đại sư huynh mắng lớn.

“Chị phải trừng phạt các chú. Thông qua biểu quyết của hội đồng kỉ luật Tây Thiên, quyết định phạt các chú ba ngày không được đại tiện!” Quan Âm nói.

“Thực dã mạn!” “Thực độc địa!” “Thực xấu xa!” “Thực bi ối, không có nhân tính!” Tụi mình kháng nghị.

“Không được giở trò nữa, chị sẽ phái người trông chừng các chú.” Quan Âm nói xong liền đi luôn.

“Mẹ kiếp! Không cho đi ị, muốn để bọn mình chết à?” Nhị sư huynh kêu lên.

Ờo! Chẳng có cách nào, để không đại tiện, buổi tối tụi mình chỉ uống chút cháo loãng rồi đi ngủ.

Đã hai ngày không đại tiện. Tục ngữ có câu: Một ngày không đại tiện khổ như vác ba bao gạo, mỗi người bọn mình đều đã vác sáu bao rồi. Người là sắt, phân là thép, một lúc không đi là cả người bứt rứt! Sư phụ ở trên lưng ngựa mà ôm bụng, sắc mặt trắng bệch. Tụi mình đều khâm phục định lực của lão. Nhị sư huynh cong người chậm chạp đi về phía trước, đại sư huynh thì bức bối đến mức cứ nhảy lòi choi liên tục.

Lúc này nhị sư huynh hét lớn một tiếng: “Tớ không chịu nổi nữa rồi!” Kêu xong liền chui vào bụi cỏ.

Chỉ nghe một trận “phẹt phẹt bùm” truyền tới! Lại nghe hấn kêu lên: “Thực là quá tiêu hồn!”

Mình và đại sư huynh cũng không nhịn nổi nữa, nhảy vào bụi cỏ giải quyết. Sướng vãi hàng! Hai ngày không đi, không ngờ cho ra được hơn năm cân! Tụi mình giải quyết xong, khi đi ra thì thấy sư phụ vẫn ngồi trên ngựa, sắc mặt trắng bệch. Tụi mình đều khâm phục định lực của lão. Nhị sư huynh hỏi: “Sư phụ, dù sao cũng không ai nhìn thấy, cứ đi đi!”

Sư phụ vẻ mặt quái quái, nhỏ giọng nói: “Không cần nữa, Ngô Tĩnh, lấy chiếc quần sịp sạch lại đây cho anh...”

Mình đang thay quần sịp cho sư phụ thì lại nghe có người hét: “Tao lại nhìn thấy rồi! Tao về báo cáo với thầy tao!” Thì ra lại là thằng Bạch Hòa mòm thối kia.

Mình đang muốn lao lên nện hấn, không ngờ sư phụ còn chưa mặc xong quần thì đã liền “ta đánh!” một tiếng rồi tung cước ra, hung hăng quật nện một hồi. Không ngờ sư phụ cũng đánh hay như vậy, đánh xong còn chưa hả giận, lại kêu nhị sư huynh giúp tách miếng thắng Bạch Hòa đó ra, đem hơn hai mươi cân của nhị sư huynh, toàn bộ... nhét cho hấn ăn. Thực hả giận!

Chương 8

Ngày 25 tháng 10

Tụi mình hôm nay đi đến một khu rừng rậm rạp. Đi hoài đi mãi, đột nhiên! Một con thỏ non chạy vọt ra, làm tụi mình giật bắn người. Con thỏ này có đầu không có não, đâm thẳng vào một thân cây to, ngất xỉu.

Tụi mình mới nướng nó lên ăn luôn. Tất cả đều thấy ầm bụng, khoan khoái ra mặt, lòng thầm nghĩ: Đúng là miếng ngon trời cho, không ngờ còn có vận may đến thế! Vì vậy, quyết định là để nhị sư huynh canh gần bên gốc cây, xem xem còn con thỏ ngọc nào đâm vào không.

Chẳng bao lâu sau, một em xinh đẹp từ trên trời bay xuống...

“Á, em Hằng!” Nhị sư huynh nói được một câu là xỉu, ngã lăn ra đất luôn. Tụi mình bình tĩnh lại, nhìn kỹ. A! Thì ra là Hằng Nga tiên tử!

Hằng Nga hỏi sư phụ: “Đường ca ca, anh có thấy con thỏ ngọc của em đâu không?”

Sư phụ ban đầu hơi hoảng, nhưng rồi lập tức cười đùa cợt nhả được ngay: “Muội muội à, anh có thấy một con thỏ, nó chạy về hướng tây rồi... Thế này đi, tụi mình hai đứa đi tìm thỏ nhé!”

“Anh cũng đi!” Đại sư huynh và mình đồng thanh.

Đột nhiên, Hằng Nga kêu thất thanh: “Thỏ yêu của em!” Thì ra em ấy nhìn thấy ít lông thỏ trên mặt đất.

“Đứa thỏ để nào dám ăn thỏ của bà?”

“Không phải tụi anh đâu! Không tin em cứ hỏi thằng Bát Giới ấy!” Sư phụ nói. (BG đang ngất xỉu)

“Em không biết đâu, các anh đèn em đi!” Hằng Nga bắt đầu khóc lóc. “Tiểu Minh ơi! Em chết thảm quá!”

“Được rồi, Ngộ Không đâu, mau biến ta thành thỏ. Ta sẽ đem thân ra đèn cho em Hằng!” Sư phụ nói.

Đúng vào lúc đang tranh cãi, lại có một con thỏ trắng chạy tới hỏi: “Mọi người đang làm gì đấy?”

“A! Thỏ con yêu dấu, may mà em chưa chết, chị lo muốn chết à!” Hằng Nga nói rồi ôm con thỏ hôn lấy hôn để.

“Há? Thế vừa đâm đầu vào cây không phải mi à?” Sư phụ hỏi.

“Đồ ngọc! Làm ơn dùng đầu để nghĩ đi, một tiên thỏ đâu có thể nào ngọc ngém đục vào cây được!” Con thỏ trắng bực bội nói.

“Sao em không nói tiếng nào đã một mình chạy tới phạm trần rồi?” Hằng Nga trách móc thỏ ngọc.

“Ôi! Chuyện dài lắm... Hôm qua em đang dạo chơi ở cung Quảng Hân, bất cẩn đụng phải một cây cột, hoa mắt chóng mặt, thế là ngã xuống phạm trần...”

...

Ngày 1 tháng 11

Trời vẫn đang mùa thu, vậy mà địa phương tụi mình đang ở lại nóng bức vô cùng. Vàng dương như một quả cầu lửa đang thiêu đốt mặt đất vậy. Hoa màu đều đã chết sạch, quần chúng nhân dân vừa đói vừa khát, tuyệt vọng chờ cái chết đến gần.

Đại sư huynh gọi thổ địa được phân công của vùng này lên hỏi, mới hay năm xưa mình đại náo thiên cung làm nghiêng lò luyện đan của Thái Thượng Lão Quân, gạch kê lò rót xuống phạm trần tạo thành thảm trạng hiện giờ. Nhưng chỉ cần có quạt Ba Tiêu của Thiết Phiến công chúa tỷ tỷ là có thể quạt bay hết cái nóng này!

Vớ vẩn! Vô lý! Mỗi một cái quạt làm sao mà dập tắt lửa được? Tuy mình nghĩ vậy, song vẫn đi cùng đại sư huynh đi gặp Thiết Phiến cách cách mượn quạt.

Tới nơi ở của cách cách. Wow! Cách cách trông thiệt là bốc lửa!

Mình và đại sư huynh chỉ buồn đưa lê với nàng cả ngày trời, quên luôn chuyện mượn quạt. Mãi sau đại sư huynh mới nhớ ra.

Hắn hỏi Thiết Phiến cách cách: “Em kết hôn rồi hả?”

Thiết Phiến cách cách đáp: “Rồi, chồng em là Ngưu Ma Vương đó!”

“Hả? Không phải thế chứ, vậy chị là chị dâu của em rồi! Em và Ngưu Ma Vương là anh em kết nghĩa! Chẳng hay đại ca đã kể cho chị nghe về em bao giờ chưa? Em là Tôn Ngộ Không, người giảng hồ đặt cho biệt danh: Đại ca mặt khỉ!”

Thiết Phiến cách cách nói: “Ôi! Là tiểu thúc thúc à! Thất kính, thất kính! Chuyện của Hồng Hải Nhi đợt trước còn chưa cảm ơn chú. Nào! Để chị mời chú một chén!”

Đại sư huynh nói: “Ôi dào! Chị xem em như người ngoài có phải không, việc của cháu cũng là việc của em mà, chỉ là chuyện nhỏ thôi!”

Thiết Phiến cách cách nói: “Kể chú nghe nhé, Hồng Hải Nhi sau khi tốt nghiệp trung học vẫn không tìm được nơi công tác. Thật là khiến chị và đại ca chú phát phiền. May mà thúc thúc tâm tình với đồng chí Quan Âm, sắp xếp cho cháu nó ở chỗ ấy. Đúng là một đơn vị lý tưởng cho sự nghiệp! Chú nói chị làm sao không mang ơn chú cho được?”

Mình thấy hai anh chị này còn chưa buồn chuyện xong, bèn ngắt lời: “Đại sư huynh, sư phụ còn đang đợi mình mang quạt Ba Tiêu về đó!”

Đại sư huynh nghe thấy, đi vào vấn đề: “Chị à, em mượn quạt Ba Tiêu của chị một chút có được không?”

Thiết Phiến cách cách nói: “Không vấn đề! Cứ lấy đi.” Nói rồi lấy ra một chiếc quạt.

“Cảm ơn chị! Em phải về đây, cho em gửi lời hỏi thăm tới đại ca!”

Thiết Phiến cách cách nói: “Chú đi nhé, chị không tiễn! Hôm nào rảnh tới đây chị đãi chú một bữa!”

Hôm nay mình cãi nhau với con khi thối nát kia! Mẹ thằng khốn nạn đó chứ, mắt bàn chải đánh răng mà không chịu đi mua, lại dám dùng bàn chải của mình, éo mịa. May mà mình kịp thời phát hiện, nếu không mà dùng nó để đánh răng thì chẳng phải là hôn gián tiếp với thằng cha ấy rồi sao. Tôm quá đi, không nghĩ tiếp được. Trong đời này mình ghét nhất hai loại người: Thứ nhất là kẻ chính tay làm thịt lão đại của mình; loại thứ hai chính là dùng bàn chải đánh răng của người khác!

Mình mắng hắn: "Không biết xấu hổ!"

Không ngờ hắn còn mặt dày mà cười nói: “Đừng có bần xin thế chứ! Mọi người là đồng chí* với nhau mà...”

Mình giận vô cùng, ra sức túm lấy thằng nhỏ của hắn, sau khi kéo dài nó ra liền buộc một cái nút chết! Hắn cũng nổi giận, túm tóc rồi cắn tai mình! Mình liền dùng móng tay cào vào mặt hắn, hắn nhỏ nước bọt vào mình... Bọn mình đánh thật là kịch liệt, thật là hoành tráng! Sư phụ thì ở bên cạnh chẳng nói éo gì, chỉ lặng lẽ chuẩn bị sẵngo.

Cuối cùng vẫn là nhị sư huynh kéo hai đứa mình ra. Mình thầm nghĩ: Từ nay về sau ta sẽ không để ý đến con khi đít khai khốn nạn ấy nữa. Cho hắn không được chết tốt đẹp! Đi đường đi đến chết! Ngủ thì ngủ đến chết!...

(Tác giả: Hớ hớ, đủ độc ác chưa nhè! Đi đường cũng đi đến chết được!... :)))

*Chú thích: Đồng chí còn có nghĩa là pd.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sa Tăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Ba ngày rồi không để ý đến con khi đầu chó khốn nạn ấy, mình gần như không chịu nổi nữa. Hôm nay khi ăn cơm, hắn cố ý đẩy đĩa thức ăn sang chỗ mình. Mình chẳng thèm vì chút chuyện vặt vãnh ấy mà nói chuyện cùng hắn, con người hắn đúng là một kẻ tổ chất thấp! Mình chẳng thèm để ý đến một kẻ tổ chất thấp, huống chi hắn còn là một con khi đầu chó đít khai nữa chứ?

Hôm nay, con khi đầu chó mua về một chiếc bàn chải đánh răng mới cho mình...

Mình nghĩ: Người tổ chất thấp ở với người tổ chất cao nhau lâu rồi, tổ chất cũng phải dần dần tăng lên, nhưng con khi đầu chó này đúng là ngoại lệ!

Tuy rằng con khi đầu chó này tổ chất hơi thấp một chút, nhưng đôi lúc hấn cũng biết làm một số chuyện có văn hóa... Hôm nay hấn giúp mình gánh hành lý hơn một giờ... Nhưng việc hấn dùng bàn chải của mình đánh răng thực khiến mình quá tức giận, mình không thể tha thứ cho hấn được!

Tiếp tục vụ cái bàn chải

Có lúc đại sư huynh cũng không đáng ghét lắm... Hôm nay, anh ấy tặng quà xin lỗi mình, còn mời mình đi ăn kẹo hồ lô. Mình nghĩ: mọi người đã đều là đồng chí cách mạng với nhau, không tránh khỏi có chút mâu thuẫn nội bộ. Nhưng phương hướng chính của bọn mình là giống nhau, mình không thể chỉ vì một chuyện nhỏ mà để mãi trong lòng, như thế chẳng phải là hẹp hòi quá sao? Được rồi, mình quyết định ngày mai sẽ nói chuyện với anh ấy.

Hôm nay trời cao nắng đẹp, chim hót hoa cười. Ô? Cái bàn chải của mình đâu mất rồi? Ày, chắc là tối qua mình đã để nó ra chỗ khác. Ý... Đại sư huynh đang đánh răng... Hơi giống bàn chải của mình thì phải? Híc... Chắc anh ấy không bựa như thế chứ? Ừm! Chắc là không đâu, chắc chắn anh ấy không dám! Cái bàn chải đánh răng anh ấy dùng của mình lần trước, mình đã ném đi rồi, chiếc này mới dùng được có nửa tháng! Ôi mẹ ơi, con khi đầu chó đít khai này quả nhiên đang dùng bàn chải của mình...

"Ồ, Sa sư đệ, chú cũng dậy rồi à? Không phải anh đã mua cho chú một chiếc bàn chải đánh răng mới rồi sao? Cái cũ này để anh dùng nhé!"

.....

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sa Tăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Ngày 03 tháng 11 năm thứ nhất

“Không đúng rồi! Tới cái chỗ này sao chẳng giống Tây Phương chút nào vậy a! Có phải là đi lộn đường không vậy?”

Đại sư huynh phóng thẳng lên mây, lấy tay che ngang mày nhìn khắp nơi rồi đột nhiên như phát hiện được gì liền nói với tụi mình: “Phía trước có mốc biên giới! Anh tới đó ngó một chút.”

Chỉ một chốc sau anh ấy đã ừ rừ trở về. Mọi người liền hỏi anh ấy: “Trên mốc biên giới cho biết nơi đây là đâu vậy hả?”

Đại sư huynh trả lời: “Trên đó viết: Ranh giới Bạng Phụ. Cách Thượng Hải 425 cây số.”

“Ủi trời! Như vậy thì chúng ta đã sắp đến Thượng Hải rồi à! Ngộ Không, Thượng Hải là nơi nào vậy con? Có xa Thiên Trúc lắm không?” Sư phụ hỏi một cách ngây thơ.

“Chúng ta đi ngược đường rồi sư phụ! Sắp tới Đông Hải rồi!” Nhị sư huynh mở miệng, “Mụ nội nó! Lại cuộc oan uổng hết một đoạn đường rồi!”

“Đông Hải hả? Không phải là Tây Thiên à! Ngộ Không, ở Đông Hải có kinh để lấy à? Sư phụ thấy chúng ta đến đó lấy cũng được rồi!” Sư phụ lại ngó ngẩn lên tiếng.

“Có rắm đó mà lấy!” Đại sư huynh tròn mắt nhìn sư phụ.

Mình liền an ủi mọi người: “Đừng nóng, tới Bạng Phụ cũng được mà, coi như tới thăm quê hương của cái tên Lâm Trường Trị!”

“Lâm Trường Trị (1) là ai vậy? Là minh tinh hay là đại gia hả?” Sư phụ lên tiếng hỏi.

“Cả hai đều đúng hết!” Mình trả lời: “Tên đó là minh tinh có tiền. Người giang hồ gán cho hấn cái biệt hiệu: Đột Quyết - Vương Trung Vương!”(2)

“Vậy là nói vị nhân huynh đó vừa có thực lực vừa bô trai để làm thần tượng sao?” Đại sư huynh nói.

Mình đáp: “Hấn đúng là chỉ được cái hư danh thôi. Hấn từng nói: ‘kỳ thật mình một chút thực lực cũng không có. Mình có chỉ thuần túy là vẻ đẹp trai bên ngoài thôi!’ Đến hôm nay em vẫn còn nhớ được!”

...

Ngày 05 tháng 11 năm thứ nhất

Ái tình, chính là nợ tình kiếp trước để lại, kiếp này phải trả.

Các bạn nhìn xem, nhị sư huynh kiếp trước mắc nợ của Hằng Nga cùng với Cao Tiểu Lan, kiếp này còn phải chịu nhiều lắm.

Sư phụ thì thiếu nợ tình của quốc vương Nữ Nhi quốc cùng với con chuột tinh của động Không Đáy. Đại sư huynh thì lại nợ Tinh Tinh cô nương cùng với Từ Hà tiên tử!

Mình ---xxxx! Kiếp trước của mình khẳng định là tục tĩu không chịu nổi, cho nên kiếp này của mình chẳng có nợ để mà trả!

...

Ngày 08 tháng 11 năm thứ nhất

Đến hiện giờ mọi người vẫn còn chưa biết tên thật của mình. Tên do cha mẹ đặt cho chỉ có mỗi mình còn nhớ. Người khác ai nấy cũng gọi mình là “Sa Tăng”, mình cũng chẳng nói gì. Bây giờ thì mình mang hết năm cái đại danh của bọn mình ra đọc hết cho mọi người một lần. Mọi người không được cười nha!

Sư phụ --- Giang Hồng Tiển. ==> Giang tiển vào là đồ

Đại sư huynh --- Tôn Tôn Tân ==> Tôn còn gín

Nhị sư huynh --- Dương Thành Cương ==> khôì phải giải thích

Bạch Long mã --- Lưu Vượng ==> Lưu hùng hực

Còn đại danh của mình kêu là --- Lưu Minh! ==> Lưu đóng dấu

(1) Tên của tác giả, hần ta tự quảng cáo :))

(2) Kịch truyền hình có La Gia Lương đóng.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sa Tăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Ngày 11 tháng 11

Hôm nay có một cô nàng hồ ly tinh kết mô đen sư phụ, muốn mời bọn này tới nhà cô ta ăn bữa cơm. Sư phụ muốn đi nhưng đại sư huynh lại ngăn cản không cho đi.

Sư phụ nói: “Không gì đâu! Yêu tinh kiểu này đã bị tướng mạo của thầy trời buộc rồi! Cô ta sẽ không làm thầy bị thương tổn gì đâu!”

Đại sư huynh cảnh cáo lão ta: “Đừng có tưởng bở là mình ăn được mấy miếng thịt nướng BBQ rồi coi mình là người Hàn quốc! Yêu tinh dù sao cũng là yêu tinh! Mời người đi ăn thì dám chắc là chẳng có chuyện gì tốt lành cả!”

Sư phụ cứ khẳng khẳng một mực rồi tự mình đi lấy. Khi trở về lại khóc rống lên nói: “Cái con hồ ly tinh xxxx đó muốn tìm người giúp nó đào đường hầm... Thầy bị ép phải làm cả buổi chiều. Hu hu hu...”

...

Ngày 22 tháng 11

Một đám thôn dân đang gây lộn với một người mập. Bọn mình cũng xúm vào xem.

“Bọn người cũng chẳng thêm nói lý lẽ gì cả! Nhìn xem, bọn ta bị đập trúng rồi đây này! Các người nói chút lời công đạo có được hay không!” Một người thôn dân chỉ cái người mập rồi nói.

“Xin lỗi! Thật xin lỗi!” Cái người mập mập kia xấu hổ lên tiếng.

“Thôn chúng ta đừng phải chuyện này thật là xúi quẩy! Các người phải bồi thường cho bọn ta!” Một người thôn dân khác lại tức giận lên tiếng.

Ồ! Thì ra cái người mập kia là Phật Di Lặc. Ông ta sao lại ở nơi này vậy?

“Hả? Có phải là ông mập đó không? Xảy ra chuyện gì vậy? Sao tướng ông thảm hại vậy!” Đại sư huynh lên tiếng hỏi Phật Di Lặc.

“Ồ! Là con khi người à!” Phật Di Lặc nhìn thấy đại sư huynh liền nói: “Nói ra dài dòng lắm. Gần đây trên đó đang thịnh hành chơi thủy bàn bóng (bowling). Kỹ thuật chơi vẫn còn chưa khá lắm. Mấy trái thủy bóng đều bị rút cả xuống đây! Bậy cái là trúng ngay đám người này. Ta xuống đây là để bồi thường chi phí thuốc men đó mà.”

“Vì sao ông lại phải xuống đây! Ai thấy thì người đó xuống bồi thường là được. Ông nhìn ông xem bao nhiêu tuổi đầu rồi, lại còn cứ suốt ngày đi chửi đổng người khác!” Nhị sư huynh lên vì Phật Di Lặc mà lên tiếng bất bình.

“Ài! Cũng là vì bọn họ nói ta ...” Phật Di Lặc vui vẻ nói.

Sau khi đèn tiền xong, đại sư huynh nói với Phật Di Lặc: “Ông mập chết tiết, còn mớ tiền dư kia, hay là mời bọn tui đi ăn một bữa đi!”

“Ta không kịp giờ rồi! Còn phải về xem vở kịch ‘Tình thâm sâu, mưa lát phát’ kia nữa kia! Số tiền dư cho người đó. Ta đi trước một bước đây!” Nói xong liền bỏ đi ngay.

“Cái tên mập chết tiết kia! Người đi chết đi. Không có phẩm vị gì cả!” Sư phụ chửi đổng một câu.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sa Tăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Ngày 30 tháng 11

Thần tiên trên trời chẳng biết vì sao dạo này rảnh rỗi như vậy.

Sáng nay tên Nhị Lang Quân bán tin rao bán hàng đa cấp xuống bọn mình.

Kết quả bị sư phụ cùng với nhị sư huynh chửi cho một trận bỏ chạy về nhà!

Thì ra sản phẩm hắn muốn bán là xà bông gội đầu và mousse dựng tóc.

Ngày 06 tháng 12

Hôm nay Ngọc Hoàng đại đế phái sứ giả tới phát chiếu thư, ra lệnh cho mình, đại sư huynh cùng với nhị sư huynh lên thiên đình tham gia “Đại hội thể thao Thiên Giới” kỳ 1.

Môn thi của đại sư huynh là chạy đua.

Môn của nhị sư huynh là thể dục dụng cụ.

Còn môn của mình là bơi phôi hợp.

Sư phụ khóc lóc thảm thiết đòi tham gia thi đấu nhưng sứ giả nói không có môn nào cho ông ta hết. Sư phụ liền lớn tiếng hỏi: “Có chơi đấu ngón chân không?”

Sư giả bung một cước đá sư phụ văng ra ngoài.

Ngày 08 tháng 12

Bốn người bọn mình lên tới thiên đình. Ai nấy đều đã đến đầy đủ, quang cảnh rất ư là náo nhiệt!

Ngọc Hoàng đại đế liền đọc diễn văn khai mạc: “Các vị huynh đệ thân mến, vận động thể thao là điều thiết yếu trong cuộc sống! Vì để thúc đẩy toàn dân tham gia hoạt động thể thao, hiện giờ trẫm tuyên bố: Đại hội thể thao Thiên Đình lần thứ nhất chính thức khai mạc!”

Tiếp theo đó, đại biểu của các vận động viên là Thái Bạch Kim Tinh mở lời tuyên đầy sức tích: “Just Do It”*

*Biểu ngữ của hãng dụng cụ thể thao Nike

Môn thi đầu thứ nhất của đại hội thể thao là chạy đua 100m nam. Đối thủ của đại sư huynh gồm có: Thái Bạch Kim Tinh, Quy Tiên Nhân, Thắc Tháp Lý Thiên Vương cùng với Bạch Tượng tinh. Dưới lời hò hét ủng hộ của bọn mình, đại sư huynh đã không phụ lòng kỳ vọng của mọi người, là người đầu tiên vượt qua mức kết thúc, đoạt giải quán quân.

Tiếp đó là đến phiên môn thể dục dụng cụ. Chung nhóm của nhị sư huynh gồm có: Ngưu Ma Vương, Vương Mẫu nương nương, Thủy Mộng La Hán cùng với Di Lặc Phật.

“Ta làm xxxx gì mà đầu lại chứ! Thực lực nhóm này của ta mạnh quá! Ta muốn rút lui để khỏi phải bị mất mặt.” Nhị sư huynh không hề có chút tự tin nào.

Nhưng đại sư huynh cứ một mực ép anh ấy phải tham gia thi đấu. Kết quả đạt được giải nhì còn giải quán quân thì Di Lặc Phật giành được.

Sau đó thì môn bơi nghệ thuật của mình bắt đầu thi đấu.

Đối thủ của mình là: Như Lai, Hàng Long La Hán, Thái Ất Thiên Tôn, Diêm Vương cùng với Bồ Đề Lão Tổ.

Mình liền sử dụng kỹ thuật với độ khó và tính nghệ thuật cực cao để đoạt giải quán quân.

Ngày hôm nay quả thật là vô cùng cao hứng.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sa Tăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Ngày 15 tháng 12

Trưa hôm nay bọn mình kéo nhau đi ăn mì phi đao.

Thủ pháp làm mì của tên sư phụ ở đó thật là thuần thực. Con dao trong tay hắn ta bay lượn vòng vòng, bột mì rơi là tả như bông tuyết, rồi từng cọng mì rơi gọn gàng vào ngay giữa nồi.

Sư phụ nói với tên tiểu nhị: “Nè anh tiểu nhị, cho bọn này bốn tô mì chay nha!”

Tên tiểu nhị hô to: “Được được! Bốn tô mì chay! Mời khách quan chờ một chút!”

Sư phụ lại bổ nhò thêm: “Cho chút thịt vào trong tô mì chay nghen!”

Thằng tiểu nhị hỏi lại: “Vậy thì muốn kêu mì thịt rồi phải không?”

Sư phụ chấp hai tay lại rồi nói: “A Di Đà Phật, tội lỗi, tội lỗi! Người xuất gia chỉ ăn mì chay thôi, không ăn mì thịt! Ta không phải đã giải thích rõ ràng rồi sao. Chỉ muốn thêm chút thịt vào tô mì chay thôi. Tuyệt đối không phải là kêu mì thịt mà!”

“Giờ trò à!” Tên tiểu nhị lên tiếng chửi.

Mấy tô mì mang lên trông rất là ngon lành. Nhị sư huynh liền hỏi tên sư phụ làm mì: “Anh này học làm mì ở đâu vậy?”

Hắn ta trả lời: “Học được từ trường mì phi đao ở Sơn Tây.”

“Hèn chi, thì ra vẫn còn là học sinh!” Nhị sư huynh nói: “Chẳng trách trong mì có chút vị chua chua!”

Ngày 18 tháng 12

Hôm nay là sinh nhật của mình. Ba tên đàn kia chẳng có một tên nào nhớ ra hết. Mình cũng chẳng muốn nói ra.

Ăn trưa xong mình mới lên tiếng: “Hôm nay là ngày 18 tháng 12, thật là một ngày tốt a.”

Đại sư huynh thờ ơ trả lời: “Có cái gì mà tốt chứ? Tào lao chịu không nổi luôn.”

Mình nói lại: “Muốn tất sẽ có mà. Ai mà sinh ngày hôm nay thì rất ư là có tầm nhìn và đầy tiền đồ đó!”

Chỉ có mỗi nhị sư huynh là thông minh hơn một chút. Anh ấy vỗ đùi cái bộp rồi nói: “Sa sư đệ, hôm nay là ngày sinh nhật của em mà!” Mình chỉ cúi đầu chẳng nói gì.

Sư phụ liền nói: “Ồ! Ngô Tịnh nè, lại già thêm một tuổi à. Ai nha, qua đây sư phụ sờ cái coi, xem trên mặt có thêm nếp nhăn nào không?”

“Tối nay chúng ta mở buổi tiệc để cùng nhau chúc mừng em nha!” Đại sư huynh mở miệng khiến trong lòng mình rất lấy làm cao hứng.

Tối đó sư phụ đi mua về một cái bánh nướng thật lớn, coi như làm quà sinh nhật cho mình. Trên bánh lại cắm 31 cây đèn cầy. Sau khi thắp đèn cầy xong sư phụ mới xướng một câu: “Chúc con thọ sánh thiên tề...” Đại sư huynh liền ngắt ngang lời sư phụ: “Sư phụ, sư phụ đừng có hát nữa. So ra thì con thà thích nghe sư phụ khóc còn hơn. Lại đây Sa sư đệ. Sư huynh tặng cho em một món quà, chúc em năm nào cũng như hôm nay, tuổi nào cũng được như hiện tại.”

Mình nghĩ trong lòng: “Cái tên khi đột kia! Già keo kiệt như người thì cho ta được cái gì ngon lành chứ!” Quả nhiên anh ấy lấy từ sau lưng ra một sợi dây thun rồi nói: “Cho em sợi dây thun này, mang đi đánh lộn cũng khá lắm!”

[Có lộn không đây!] “Whoa whoa, sợi dây thun này thật đẹp quá! Em thích lắm a! Cảm ơn đại sư huynh nhiều!” Mình lên tiếng.

Chỉ có nhị sư huynh là hiểu mình, tặng cho mình một con búp bê. Mình thật là thích nó lắm, không lúc nào rời tay a!”

Khi thôi nển, mình mới cầu xin ba nguyện vọng:

1/ Tìm được người yêu.

2/ Người yêu tìm được mình.

3/ Thiệt là nhiều người yêu tìm được mình!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sa Tăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Ngày 28 tháng 12

Gần đây nhị sư huynh lại mê trò tìm phát minh mới. Mấy cái phát minh của anh ấy toàn là những thứ vớ vẩn như: xà phòng giặt có thể uống được, vớ đeo vào có thể làm trắng dương cương lực, gối tự nổ, ống nhỏ để dưới đất, vân vân... Nhưng không phải thứ nào cũng vô dụng cả. Cũng có những sáng tạo rất có chỗ để dùng! Để mình giới thiệu luôn một lượt nhé!

1/ Móc câu cá có thể tự nấu ăn.

- Loại lưới câu này rất ư thần kỳ! Chỉ cần cá cắn câu là khi kéo cần lên là đã thành cá kho tộ chua ngọt.

2/ Khí cụ đánh dấu nam nữ!

- Cái món đồ bé tẹo này rất được việc. Chỉ cần đeo nó lên người là người khác có thể biết bạn là nam hay là nữ đó!

3/ Bô xoay tròn!

- Nghiêm túc mà nói thì đây là dụng cụ y khoa. Nếu bạn không đi tiêu ra xxxx được thì ngồi lên cái bô này, nhấn nút một cái là bô sẽ nhanh chóng xoay tròn với bạn trên đó cho tới khi vãi xxxx ra thì thôi

4/ Giường lắc theo chiều trên dưới!

- Mình nghĩ không cần nói thì mọi người cũng rõ chỗ dùng của nó rồi chứ gì!

Ngày 30 tháng 12

Hôm nay tại một cái thôn nhỏ, bọn mình gặp được một ông già. Ông ta tên là Ngô Thừa Ân(1). Ông ấy đang ngồi viết một bộ tiểu thuyết về 4 tên hòa thượng đi Thiên Trúc để thỉnh kinh.

Sư phụ sau khi đọc xong tác phẩm của ông ta liền nói: “Tình tiết thì rất ư ly kỳ, nhưng ta cảm thấy bốn tên hòa thượng đó đều ngu như bò!”

Ông già bắt đầu nói: “Ta cũng cho là như vậy. Ta vốn định viết cho nó phóng túng một chút, nhưng nhà xuất bản lại kêu rằng vì bảo tồn nền giáo dục cho thế hệ sau nên không thể viết thực tế quá. Cho nên ta chỉ đành viết như vậy thôi. Nhưng cũng không sao, ta đã bắt đầu soạn thảo ra một bộ tiểu thuyết mới, rất ư là sáng khoái. Sách này tựa là ‘Kim Bình Mai!’”

(1)Ngô Thừa Ân là tác giả của tác phẩm Tây Du Ký.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sa Tăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

Ngày 4 tháng 1 năm thứ nhất.

Tại Thủy gia hồ thôn, sư phụ đã yêu con gái của một chủ khách sạn. Tiểu thư đó tên là Bồ Nhĩ Mã, tuổi vừa đôi tám, xinh đẹp vô cùng, mỹ miều tựa như nụ hồng chớm nở. Nàng đối với sư phụ cũng coi như có một chút cảm tình!

Đêm đó, sư phụ cười Bạch long (mã) đi tới bên dưới cửa sổ của Bồ Nhĩ Mã. Khuê phòng của nàng ở trên lầu hai. Sư phụ liền giẫm lên Bạch long (mã) rồi trèo lên ban công lầu hai.

Sư phụ tặng nàng một đóa hồng nhưng rồi nói: “Người đẹp của lòng anh, anh nguyện tặng em lời chúc lành của màu xanh cây lá.”

Nàng vừa thẹn thùng, lại vừa sợ hãi nói: “Nếu cha em đi vào phòng và thấy anh ở cùng em...Người khẳng định sẽ không để yên cho anh đâu!”

Sư phụ thân nhiên trả lời: “Em yên tâm, sẽ chẳng có chuyện gì đâu. Chỉ cần thấy cha em gõ cửa phòng, anh huyết sáo một tiếng, con bạch mã của anh sẽ chạy đến dưới ban công, anh chỉ nhún chân là lập tức nhảy xuống trên lưng nó rồi lớt đi như chưa từng xuất hiện!”

Lúc này, cửa phòng của Bồ Nhĩ Mã đột nhiên truyền vào tiếng đập cửa dồn dập, sư phụ vội vã cuống quýt huyết sáo ồm ồm rồi nhảy đại xuống ban công...

Bồ Nhĩ Mã ra mở cửa. Trời ạ! Đứng ở đó chính là Bạch Long mã!

Bạch Long mã lên tiếng giải thích: “Ài! Tiểu thư, phiền cô nói với sư phụ của tớ một tiếng: Bên ngoài trời mưa to quá nên mình đành phải vào hành lang chờ người...”

Ngày 7, tháng 1, năm thứ nhất.

Com nước xong xuôi, lại chỉ còn có mỗi một cây tằm, cả bốn người đều cần lắm, phải làm sao đây? Vì vậy mọi người nhao nhao tranh luận xem ai có hàm răng lớn nhất, thì người đó sẽ cần có cây tằm này nhất.

Đầu tiên, đại sư huynh nói: “Răng của huynh bị sâu đục thành một cái hốc lớn, lần trước ta ăn bánh bao, kết quả nguyên cả cái bánh bị tọt vào trong hốc đấy!”

Nhị sư huynh bèn tiếp lời: “Vậy đã tính là cái gì, thức ăn ta xia trong răng rơi ra cũng đủ để cho một con trâu ăn no cơ đấy!”

Đến lượt bản thân mình lên tiếng: “Hàm răng của đệ có thể chứa được cả một con thuyền!”

Cuối cùng Sư phụ chậm rãi nói: “Đều là nhỏ nhít mà thôi! Có một lần, thầy không cẩn thận bị vấp ngã, bỗng nhiên văng ra một con voi! Thầy ngạc nhiên quá bèn hỏi: Voi vì sao lại từ miệng ta chạy ra như vậy? Nó mới trả lời: Chúng ta một nhà ba người cảm thấy ở trong hàm răng của người vô cùng thoải mái!”

Hiển nhiên sư phụ chiến thắng. Đại sư huynh nói với Sư phụ: “Coi như là người lợi hại! Cây tằm này thuộc về người, nhưng con cho rằng người dùng cái này xia răng mới càng thích hợp a!”

Nói xong anh ấy bèn ném cho Sư phụ một chiếc đũa.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sa Tăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

Ngày 10 tháng 1 năm thứ nhất.

Dân tộc thiểu số có một vài phong tục rất thú vị. Chúng ta cùng đi tới thôn trại của người dân tộc Thái. Hôm nay là ngày hội té nước của họ, mỗi năm chỉ diễn ra một lần. Lễ hội té nước, cái tên đã nói lên tất cả, chính là nam nữ già trẻ cùng nhau đem nước hắt lên người đối phương! Ý là đem những giọt nước may mắn, an lành té lên người nào, cũng sẽ mang may mắn an lành đến cho người đó!

Thôn trưởng đưa bốn người chúng mình tới giữa đám hội rồi nói: “Trong ngày hội của chúng tôi, ai càng bị hắt nước nhiều thì càng chứng tỏ người đó được nhiều người yêu quý. Các thiếu nữ thương thầm tiểu tử nào thì sẽ té nước lên người kẻ đó để bày tỏ tình yêu...”

Hắn cho chúng ta mỗi người một cái gáo dùng để hắt nước!

Ngày hội đã bắt đầu! Ngay sau khi trưởng thôn múc gáo nước đầu tiên hắt lên bức tượng thần, cả đám người bắt đầu sôi trào! Khắp nơi là những giọt nước bắn tung tóe...

Đột nhiên sư phụ trầm thiết kêu lên một tiếng: “Ái chà, là tên khốn nào đã hắt nước vào ta.”

Trưởng thôn tiến lên nói với sư phụ: “Ngươi sao lại mắng chửi người như thế? Bị hắt nước chứng tỏ ngươi được hoan nghênh! Thật là không có giáo dục! Đáng lẽ ngươi phải cao hứng mới đúng chứ!” Sư phụ tức giận đáp: “Cao hứng cái con khỉ! Mới vừa rồi tên xxx dê con nào đã hắt nước sôi vào người ta!...”

Nhị sư huynh bị một đám thanh niên vây quanh, cả người đã ướt mềm, bọn họ còn vừa hắt nước vừa hô: “Hãy a! Hãy a! Cùng tắm cho heo nào!”

Các cô nương thì tranh nhau hắt nước ào ào vào sư phụ, còn ta và đại sư huynh lại khô queo, chỉ tí xíu nữa là bốc khói luôn...

Ngày 13 tháng 1 năm thứ nhất.

Hôm nay mình bị đau bụng, đi tiêu chảy... ra đến mức trong bụng không còn gì nữa...

Ngày 17 tháng 1 năm thứ nhất

Buổi tối hôm nay, sư phụ sai nhị sư huynh đi xin chút cơm chay. Nhị sư huynh đi một lúc đã thấy cầm mấy cái bánh bao vừa to vừa trắng trở về.

Sư phụ cầm lấy bánh bao, kinh ngạc thốt lên: “Chà! Bánh bao này thật là lớn nha!”

Nhị sư huynh bèn đáp: “Đương nhiên rồi! Là “Diệp Từ My” mà, không to mới lạ!”*

*(Diệp Từ My: Nữ diễn viên Hong Kong chuyên đóng phim cấp 3, có bộ ngực rất đồ sộ)

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sa Tăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Ngày 20 tháng 1 năm thứ nhất

Buổi tối có chút lạnh. Nhị sư huynh cùng đại sư huynh đi tìm ít củi về đốt lửa sưởi ấm.

Nhóm lửa xong, mọi người liền đến ngồi quây quần xung quanh. Sư phụ thấy giữa bó củi mà nhị sư huynh ôm về có lẫn một gốc cây nhỏ vừa mới chết, vừa tiếc vừa hận: “Ài! Chẳng biết là ai kia không có tí tẹo công đức, ngay cả nhánh cây nhỏ như thế cũng nở chặt...”

Nhị sư huynh vội vàng nói: “Không phải con nha, lúc con đến thì nó đã như vậy rồi!”

Sư phụ nói đầy ẩn ý: “Hiện tại có một số người ý thức bảo vệ môi trường quá kém! Chẳng lẽ không biết rằng không có thực vật thì sẽ không có sự sống loài người hay sao! Cứ tiếp tục đốn cây như thế thì chẳng bao lâu loài người cũng sẽ bị tuyệt diệt!” Người hít sâu một hơi rồi nói tiếp: “Khi xưa, có một loài động vật khổng lồ thống trị thế giới y như loài người chúng ta hiện nay. Chúng gọi là ‘khủng long’, nhưng cuối cùng vẫn là chẳng còn một móng!”

Nhị sư huynh hỏi: “Như thế nào mà chẳng còn một con?”

Sư phụ nói: “Bởi vì lúc đó chúng không ý thức được tầm quan trọng của việc bảo vệ môi trường và giữ cân bằng sinh thái. Chúng tùy tiện ị bậy làm đất đai, sông ngòi bị ô nhiễm; chúng ngang nhiên phá cỏ cây, rừng rậm; chúng lại chẳng thể chung sống hòa bình cùng nhau... Đáng xấu hổ nhất chính là việc tàn phá cây cối, chỉ vì làm một cái tắm mà chúng đi đốn một gốc đại thụ hơn trăm năm già!...”

Mình nói: “Sư phụ, càng nghe càng giống đang nói chúng ta vậy! Vậy chúng ta sẽ bị chết hết sao?”

“Đương nhiên là không! Bởi vì các ngươi có một vị sư phụ khôn ngoan, trẻ trung anh tuấn, khoan dung đại lượng, thì sao có thể được!”

Lúc này đại sư huynh cũng tranh thủ: “Sư phụ, người nói bọn khủng long kia có phải là nở ra từ trứng không?”

“Chính xác!” Sư phụ trả lời.

“Nghĩa là khủng long con là do khủng long mẹ ấp từ trứng ra?”

“Không sai!”

“Khủng long con có phải cũng biết rổng?”

“Chuẩn, đương nhiên biết rổng!”

“Có phải khủng long cũng biết bay? Và có cánh dài?”

“Không phải tất cả đều biết bay, chỉ có loài dực long mới mọc cánh và bay được thôi!”

“Không biết bay? Vậy chúng đi bằng hai chân trước sao?”

“Giỏi!”

“Có phải khủng long cũng có những ngón chân xa nhau?”

“Quá đúng! Ngộ không, chẳng lẽ con đã gặp qua khủng long?”

“Đương nhiên gặp qua, chỉ có điều chúng ta không gọi nó là khủng long mà gọi là ‘Gà’ !”

Sư phụ

Ngày 21 tháng 01 năm thứ nhất

Thiên tịnh sa Tây du

Hòa thượng, hành lý hòa mã,

Lộ điều đồ hiểm cước pháp.

Cổ đạo tây phong nhân tra.

Tịch dương tây hạ,

Tủ đậu nhân tại thiên nhai!

Dịch nghĩa :

Về phía tây, ngày chỉ cát bụi

Hoà thượng vác đồ, ngựa nghiêng thân

Đường xa lối khó, chân nhọc bước.

Đường cổ, gió tây, người nhỏ bé

Mặt trời ngả về tây.

Những kẻ khô hải lãng du nơi chân trời.

Dịch thơ (pokemon1 dịch) :

Mịt mù gió cuốn trời tây

Hòa thượng cùng với ngựa gầy nặng vai

Đường xa, gian khó, nhọc thay

Lối xưa, thân nhỏ gió tây áo sờn

Chân trời khuất bóng hoàng hôn

Khô hải lữ khách chân dồn bước nhanh...

Ngày 28 tháng 01 năm thứ 1

Trăng sáng sao thưa.

Đêm nay, thật là may mắn, chúng ta tìm được một ngôi chùa, tuy thế lại thấy một tiểu hòa thượng đang đứng trước cửa, lúc thì đẩy, lúc lại gõ, không biết nó đang làm cái quái gì!

Sư phụ hỏi: “Tiểu huynh đệ, người đang làm gì thế?”

Tiểu hòa thượng đáp: “Đệ vừa nghĩ ra một bài thơ, có một câu thế này :

Điều túc tri biên thụ, tăng thời nguyệt hạ môn

(Bên hồ chim ngủ tàng cây

Nhà sư đẩy cửa hứng đầy ánh trăng)

Nhưng chẳng hải lòng tí nào, không biết dùng chữ “thời”(đầy) hay chữ “xao”(gõ) thì hay hơn?”

Sư phụ nói: “Tiểu huynh đệ, chúng ta là hòa thượng, vì thế không nên học theo bọn một sách hay nói chữ. Tuy nhiên, hai câu này của người đều có vấn đề! Đẩy đẩy, chim nào lại ngủ trên cây? Rõ ràng là một con vịt cồ!”

Tiểu hòa thượng tròn mắt: “Vịt sao? Vịt thì thế quái nào mà bay lên cây được?”

“Không tin à, tự hỏi hỏi nó đi!”

Tiểu hòa thượng hướng lên cây thét lên: “Này! Mi là chim hay là vịt?”

Có một thanh âm từ trên cây vọng xuống: “Mẹ nguoi mới là chim đó! Chưa thấy vịt bao giờ sao! Đồ vô học!”

Sư phụ nói: “Đây, rõ ràng không sai nha! Còn nữa, trong câu thứ 2 nguoi dùng ‘thôi’(đầy) hoặc ‘xao’(gõ) đều chẳng hay, ta nghĩ rằng nên đổi thành chữ ‘đoán’ (đuôi) thì thích hợp hơn. Có thanh âm, có động tác, rất chi là khí thế!”

“Đa tạ đại sư, để ta sửa lại thành :

Nga túc tri biên thụ, tăng đoán nguyệt hạ môn.”

Bên hồ chim ngủ tàng cây

Nhà sư nhẹ đuối trăng hây cửa chùa

Tiểu hòa thượng ngâm nga lại câu thơ.

Sư phụ cùng sư huynh đi theo tiểu hòa thượng vào trong chùa, ta quay đầu lại hỏi với lên cây: “Này vịt dễ thương, sao nguoi lại trèo lên cây ngủ thế?”

“Ài! Thật chẳng biết làm sao, ta bị ép nha! Trong chùa có lão lừa ngốc rất khoái ăn thịt!”

Vào chùa, chỉ thấy một vị hòa thượng mặt bự bố trí phòng cho chúng ta, cũng chẳng thấy lão lừa ngốc nào.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sa Tăng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

Ngày 29 tháng 1 năm thứ nhất.

Hôm nay, mới sáng sớm chúng ta đã bị tiếng chạy nhảy la hét của bọn trẻ nhỏ đánh thức dậy.

Vừa tỉnh dậy thì nhìn thấy trong chùa có một lão hòa thượng đang dạy đám trẻ nhỏ học. Dường như là đang dạy bọn chúng nhận thức về : ‘Màu sắc’

Lão hòa thượng hỏi: “Các cậu bé của ta, màu sắc của cây cỏ là gì?”

“Màu xanh lục!” Những đứa trẻ đồng thanh đáp lời, âm thanh vang lên khắp chùa.

“Vậy còn bầu trời thì sao?”

“Màu xanh lam”

“Thật là thông minh! Vậy các con hãy nhìn hàm răng của ta xem là màu gì nào?” Lão hòa thượng chính là đang muốn dạy bọn trẻ nhận thức màu trắng. Nhưng là phía dưới nhất thời im lặng, có thể nhìn thấy sự phân vân của bọn nhỏ.

Rồi một chú nhóc cất giọng yếu ớt: “Là màu vàng nhạt phải không ạ.” Lão hòa thượng có chút cụt hứng

Lại một đứa trẻ khác lên tiếng: “Không đúng! Là màu da cam chứ!”

“Không phải! chính là màu đen giống như than!”

“Sai rồi! Hình như là màu xanh thì phải!”...bên dưới tranh cãi loạn xạ.

Lão hòa thượng không nhịn được mắng ầm lên: “Mẹ nó! Răng của bố chúng mày màu xanh thì có! Đầu óc chúng mày toàn là bã đậu hủ!” Sau khi mắng chửi xong lại cảm thấy không ổn bèn nói: “Thôi được rồi, bây giờ chúng ta chuyển sang phần học văn hóa. Ta hỏi các con, chữ ‘hồi’ trong ‘hạt hồi hương’ có mấy cách viết?”

Bọn trẻ đáp: “Không biết ạ.”

Lão hòa thượng khẽ cười nói: “Có bốn cách viết, thứ nhất là dùng bút lông viết, thứ hai là dùng bút máy viết, thứ ba là dùng bút bi viết và thứ tư là dùng bút chì để viết...”

“Thưa sư phụ, con còn biết một cách viết khác nữa.” Một tên nhóc nhanh nhẩu đứng lên nói: “Dùng cây gậy chọc vào bãi c*t rồi viết lên tường ạ!”

Lão hòa thượng bắt đầu nói: “Ừ, cũng được, xem như là cách viết thứ năm đi! Các con bình thường dùng cách nào vậy?”

“Loại thứ năm ạ!” Tất cả lũ nhóc đồng thanh đáp lời.

Lão hòa thượng tức giận đến mức sùi bọt mép.

Buổi tối, lão hòa thượng mời chúng ta vào gặp, thì ra y chính là phương trượng của nơi này, cũng chính là người trên cây đã ám chỉ: ‘Con lừa già ngu ngốc.’

Sư phụ hỏi phương trượng: “Ngài thật là vất vả quá! Ngoài việc quản lý chùa lại còn phải dạy dỗ một lũ trẻ nữa.”

Phương trượng nói: “Không có gì, những đứa trẻ đó đều là con cái những gia đình giàu có dưới chân núi, kỳ thực ta dạy học mục đích cũng không phải vì kiếm tiền mà chẳng qua là vì nhận làm đệ tử đó thôi.”

Sư phụ nhanh chóng nói: “Thì ra là vậy. kỳ thực ta đi Tây Phương mục đích cũng không phải vì lấy kinh phổ độ chúng sinh mà là để được ngắm nhìn mỹ nữ khắp thiên hạ đó thôi...”

Phương trượng bèn nói với sư phụ: “Nếu tất cả chúng ta đã là đệ tử nhà Phật, ta muốn hỏi mọi người một vấn đề về Phật: Chúng ta mỗi ngày đều bái Phật, vậy Phật có thể biết được hay không?”

Sư phụ trả lời: “Đương nhiên có thể!”

“Vậy thì vì sao còn có nhiều tín đồ của Phật phải chịu khổ nạn như vậy?”

“Ừm! Về việc đó thì. Ngày trước ta có hỏi qua Phật tổ, Phật tổ nói: Bởi vì quá nhiều người bái Phật cho nên Ngài không thể làm gì khác hơn là làm theo cách của đài phát thanh đó là chọn đại ra một vài thánh giả gửi thư đến rồi giúp bọn họ một vài biện pháp giải quyết thôi!” Sư phụ đáp.

“Đừng nói giỡn nữa đi! Người còn tưởng rằng có Phật thật hay sao? Nói cứ như đúng rồi!” Phương trượng cười nói, “Không nghĩ tới người tuổi còn trẻ như vậy mà đã trúng độc quá sâu rồi!”

“Phương trượng! Ngài không thể nói như vậy được! Đại ca của ta ‘Như Lai Phật Tổ’ thực sự là có thật. Không tin người gọi điện thoại hỏi ông ấy thử xem!” Sư phụ nghiêm nét mặt nói.

“Ha ha ha ha...” Phương trượng đã cười đến gập cả người lại: “Hay, hay lắm, xem như người lợi hại, đúng là một kẻ cuồng tín, ha ha...”

“Hạng người trong mắt không có Phật Tổ như người vì sao lại có thể làm phương trượng trong chùa này được?” Sư phụ lớn tiếng hỏi.

“Kỳ thực ta mở cái chùa này chủ yếu cũng vì ý thích...thường thường có thể gặp được những hòa thượng cù lần như các người vậy, thật sự là rất có ý tứ a! Ha ha...”

“Nhận một đập của ta đi!” Sư phụ liền tặng cho con lừa già ngu ngốc một cước làm đại lễ!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sa Tăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Ngày 06 tháng 02 năm thứ nhất

Đã viết hết một quyển nhật ký nhưng mình vẫn kiên trì viết thêm một quyển nữa, bởi vì trong lòng mình luôn có một người khổng lồ tỏa sáng vô cùng rực rỡ đang ủng hộ mình, cổ vũ mình.

Hắn chính là ngọn hải đăng trên biển, là kim chỉ nam hướng đến hạnh phúc.

Đó là Lâm Trường Tri!

(tác giả đang tự sướng)

Hắn luôn lăng lẳng chăm sóc mình, truyền cho mình sức mạnh lớn lao. Nơi tim mình, hắn chính là thần tượng vĩ đại đầy sáng suốt không thể nào thay thế! Thật chẳng dám tưởng tượng nếu không có hắn thì mình có thể tiến xa đến vậy chăng?

Nhưng vĩ nhân cũng có điều nuối tiếc của vĩ nhân, cứ xem hắn tuần tú sang trọng, thông minh hơn người nhưng cũng chính vì vậy mà đến nay hắn vẫn chỉ là một gã “Vương lão ngũ” (ế vợ)

Mình thật lòng vì hắn mà sốt ruột! Hy vọng trong vô vàn “thiếu nữ đương thời” hôm nay, sẽ xuất hiện một người con gái quyết gạt lệ là tiên phong, không quản gian lao nhọc nhằn, cùng ta thần tượng hắn thì hay biết mấy, hãy liên hệ qua coolcz@263

Ngày 8 tháng 2 năm thứ nhất

Thật là bội phục tên Bạch Long mã.

Trước kia lúc nào hắn cũng ưỡn ngực nào là ta đây là thái tử long tộc, ta đây thật oai phong, mà giờ thì lại cam chịu ở dưới hai chân kẻ khác. Nhục ghê!

Khó tin nhất chính là: Khẩu vị của hắn cũng thay đổi theo! Suốt ngày lúc nào cũng chỉ biết có nhai cỏ! Bán lãnh này của hắn cũng thật là “nhân sinh tuyệt kỹ”, giả mà nhị sư huynh cũng được như hắn, khi nào đói bụng liền biến thành trâu, ăn một đồng cỏ là no há chẳng phải quá tuyệt sao!

Càng kinh khủng hơn chính là: Hắn hoàn toàn nghĩ mình là ngựa! Lần trước, chúng ta phải vất vả lắm mới nắn nỉ được hắn biến lại thành hình người để cùng vào thành du ngoạn. Ài, thật là không nghĩ tới: Vừa mới không giữ chắc dây cương, hắn đã biến đi đằng nào rồi!

Có một lần kia, hắn biến về hình người và cùng nhị sư huynh đi mua rau cải. Nhị sư huynh bước đi không cẩn thận đụng phải móng hắn, hắn liền chạy một hơi hơn 20 dặm rồi mới quay trở lại.

Thật chẳng biết làm sao, con ngựa ngốc ấy cả đời này còn lâu mới biết thế nào là du ngoạn.

Ngày 18 tháng 2 năm thứ nhất

Hai ngày nay có một gã đạo diễn đến tìm sư phụ. Hắn nói đang quay một bộ phim khoa học viễn tưởng bạo lực kinh dị cấp 3, loại phim này cần phải có một vài diễn viên trông đẹp trai một chút để đóng mấy vai phụ.

Sư phụ vui vẻ đồng ý.

Ngày thứ nhất, đạo diễn nói cần phải quay một cảnh khóa thân đùa giỡn, sư phụ chân cao chân thấp lục tục chạy đi diễn.

Đến khi trở về, người khóc chẳng khác tên Lưu Bị khi xưa, nói: “Khóa thân thì đúng rồi, nhưng là mười mấy lão già trần truồng đóng giả xác chết trôi sông! Hết xì! Con bà nó ta lạnh gần chết!

Ngày thứ hai, đạo diễn nói muốn quay một cảnh hôn môi. Sư phụ chân cao chân thấp thích quá chạy đi diễn.

Đến khi trở về lại khóc chẳng khác nào Lưu Bị khi xưa, nói: “Mi nhau thì đúng rồi, ai dè bắt ta mi hà mã! Ô ô... mồm con hà mã thật lớn a! Nó đem cả đầu ta cùng nuốt vào!”

Ngày thứ ba, đạo diễn nói muốn quay một đoạn làm tình trên giường thật mãnh liệt. Sư phụ khoái quá, chân cao chân thấp chạy đi diễn.

Đến khi trở về, khóc chẳng khác nào lão già Lưu Bị, nói: “Trên giường thì đúng rồi, nhưng là bắt ta “tự sướng”, tên khốn đạo diễn còn bắt ta phải thể hiện tình cảm thật mãnh liệt nữa chứ! Thật là khiến ta mệt mỏi rồi!”

Ngày thứ tư,..... Ai nha! Sư phụ lại đi nữa. Thật không dám viết tiếp, nếu mà để lão ấy thấy mấy dòng này thì thật đáng sợ....

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sa Tăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Ngày 21 tháng 02 năm thứ nhất

Những gì tu luyện lâu năm, đều sẽ trở thành yêu, thành tinh!

Hôm nay, trong quán nước ven đường, mấy con yêu tinh đang đàm luận chuyện thế sự nhân sinh.

Yêu tinh chầu rửa chân tao nhã lịch sự nói: “Nhân sinh a! Đến thì sạch sẽ, đi thì hôi dơ...”

Yêu tinh già rách lác đầu nói: “Ài! Nhân sinh vốn nhiều phiền não, rồi sẽ trôi về đâu? Cứ tâm thường chút chút mới là chân thực, cho nên tốt nhất là vứt bỏ danh lợi, làm người tâm thường thôi...”

Yêu tinh lọ vớ nói: “Đừng có tưởng ta là cái lọ vớ mà nhảm nhí! Nếu chọc vào ông, ông vẫn chích hấn một cái như thường!”

Cuối cùng, yêu tàn thuốc thê lương nói: “Trước kia ta còn có thể ‘cháy’, ài! Hiện tại muốn ‘cháy’ cũng chẳng ‘cháy’ nổi...”

Nghe bọn họ nói xong, sư phụ có vẻ hiểu chút chút nói: “Con người nếu ngày ngày tu luyện, không biết sẽ biến thành vật gì nhỉ?”

Bốn con yêu tinh nghe xong, cùng quay đầu lại mà nói: “Thành thần tinh (kinh)! ”

[tinh : Tinh trùng (nam)– kinh : kinh nguyệt (nữ), ý ở đây là thành thần d*m]

Ngày 22 tháng 02 năm thứ nhất

Buổi sáng, trên đường có một đám hòa thượng và đạo sĩ xách gậy đánh nhau, đại khái là tranh đoạt địa bàn.

Sư phụ bèn chạy tới, cứ tưởng người đi khuyên giải, ai ngờ người chop cổ một tên đạo sĩ, đá một phát làm hấn bổ nhào! Tay nắm chân đá, còn miệng kêu lớn: “Các đồ đệ! Mau tới oánh chết bỏ đám đạo sĩ thú này cho sư phụ!”

Chúng ta hét to một tiếng, tuy chỉ vài người đã làm đám đạo sĩ chạy bán sống bán chết.

Sư phụ sửa sang lại vật áo, quay lại các hòa thượng và nói: “Ta sớm đã ngứa mắt đám đạo sĩ thú đó, không biết trời cao đất dày, còn dám cùng chúng ta tranh đoạt miếng ăn! Mụ nội nó! Lão đại của chúng - thằng cu già Thái Bạch muốn so với lão đại Như Lai của chúng ta à? Còn xa lắm! Ha ha...”

Mình nghĩ : Hòa thượng và đạo sĩ vốn là đồng nghiệp cả, hiện tại lại cực đoan như thế! Ôi! Cái chế độ phong kiến vừa bảo thủ vừa mê tín thật là hại người mà!

Ngày 25 tháng 2 năm thứ nhất

Đại sư huynh có khi cũng rất là ngây thơ nhé!

Hôm qua hấn hỏi một con cá chép đã thành tinh: “Người cả thân đều là đậm đậm chọt chọt, không cảm thấy ngứa ngứa, khó chịu à?”

Cá chép thành tinh nói: “Đúng thế! Ta nhiều vây thế này cũng là bắt đắc dĩ lắm! Nhưng không như vậy, sợ rằng chẳng chóng thì chày cũng vô chầu, ài, vây cũng là tốt lắm nha!”

Hôm nay đại sư huynh lại hỏi nhị sư huynh: “Bát Giới, đệ nói khi mi nhau, cái đầu lười nên đặt nơi nào mới tốt nhỉ?”

Nhị sư huynh giả vờ tí tởn: “Cứ cầm trên tay không phải rất là tốt à!”

Mình nói với lão: “Khi mi nhau, đầu lười hai người có thể cùng quẩn lấy nhau.”

“Than ôi! Quẩn cùng một chỗ? Quả thật là độc ác!” Đại sư huynh giật mình nói, “Sư phụ, thầy trò mình cùng thử một lần nha?”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sa Tăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Ngày 29 tháng 2 năm thứ nhất

Tại một ngã tư xa xăm, chúng ta thấy một đám người đang xếp hàng, hơn nữa lại đang bàn luận chuyện gì đó.

Ta đi qua hỏi một người đang cười ngơ: “Thế quái nào các người lại xếp hàng giữa giao lộ cản trở giao thông hả?”

Người nọ đáp: “Ài! Không biết từ lúc nào có một lão già thần tiên điều khiển giao thông ở ngã tư này, lại dựng cái cột đèn xanh đèn đỏ, thấy ai chạy quá tốc độ liền giam lại. Ngày hôm qua ta cười ngơ lướt ra thị xã mua cỗ phiếu, hôm nay trở về vượt đèn đỏ, bị lão ấy bắt lại, đến giờ còn chưa cho đi! Chẳng biết chuyện quái gì đây nữa!”

Ta nhìn kĩ: “Oa! Quả nhiên chạy quá tốc độ đều bị giữ lại. Có cân đầu vôn, Arale, Nhím Sonic và thỏ Bug Bunny...”

(Arale : Cô bé người máy trong truyện tranh : Tiến sĩ Slump

Nhím Sonic : Nhím có tốc độ như sao xẹt trong phim hoạt hình cùng tên.

Thỏ Bug Bunny : Con thỏ có phép thuật trong bộ phim hoạt hình : Looney Tunes).

“Oái. Đây không phải siêu nhân chứ? Cỡ người mà cũng bị giữ lại à!” Ta đột nhiên nhìn thấy một tên siêu nhân.

Siêu nhân bắt đầu nói: “Đừng nói nữa! Ta đang truy sát Osama Bin Laden, bay nhanh có chút đình mà hắn cũng bắt lại, còn giữ luôn giấy phép bay của ta nữa!”

“Thật là bi thảm!” Ta nói.

“Chưa đâu, tên ngốc kia còn xui xẻo hơn kia.” Siêu nhân vừa nói vừa chỉ ta nhìn một người khác.

Ta theo hướng đó mà nhìn, chỉ thấy một đàn máy tính ngồi dưới đất khóc: “Ta không chọc ai à nha! Không phải là tự các người chuyển sang chạy 4 nhân, tốc độ nhanh xiu xiu là đương nhiên mà... Bắt ta làm gì... hu... hu...”

Lúc này, lão già thần tiên điều khiển giao thông mới húng hắng: “Mọi người có thể đi! Ngày cá tháng tư vui vẻ! Ta đang buồn tí xiu, xuống giải khuây một tẹo, cảm ơn nha!”

Ôi! Ta ngất! Hóa ra hắn chính là Lý Thiên Vương biến thành, xuống đây "đập phá" chơi.

Ta nhỏ! Cầu cho người sinh con không có chỗ (lỗ) đánh rắm!

Ngày 31 tháng 2 năm thứ nhất

Sư phụ vô cùng anh minh, vô cùng chói lọi, vô cùng đẹp trai của chúng ta đang rời khỏi Tân Cương.

Sư phụ chúng ta vừa là một người lãnh đạo trí tuệ, lại là một người cha hòa ái dễ gần, và còn là một bằng hữu chung vai cực kỳ tốt đẹp.

Người là nơi ký thác tinh thần của chúng ta!

Người là động lực tiến bước của chúng ta!

Người là ngọn minh đăng trên biển khổ của chúng ta!

Người lấy lòng can đảm cùng ý chí kiên cường đi Tây thiên lấy kinh vì phổ độ chúng sinh! Người lấy vẻ ngoài tuấn mỹ cùng nụ cười hòa ái chinh phục hết thảy tâm hồn và tình cảm của mọi người trên đường đi! Chúng ta vĩnh viễn đi theo người, kính yêu người, chúng ta yêu nhất chính là sư phụ, duy nhất sư phụ mà thôi!

Sư phụ vạn tuế!

Sư phụ vạn vạn tuế!

Ngày 5 tháng 3 năm thứ nhất

Ta chợt cảm thấy mấy ngày nay, ánh mắt của con lừa mặt trắng ngốc ghéch kia nhìn ta không bình thường. Tiêu rồi, chẳng lẽ y đọc lên nhật ký của ta?

Ta vội vàng mở nhật ký ra...A! Cái đồ cặn bã vô si!

Ngang nhiên nhìn lên bí mật của ta, còn can rở thông đồng cùng nhau viết bậy phía trên. Mỗi người đáng bị băm thây vạn đoạn!

Tác giả thanh minh:

Đoạn trên, tức là nhật ký ngày 31 tháng 2 (ngu ngu vài ngày làm toàn viết sai nhật ký) là lão sư phụ hói đầu da phấn của ta viết và cũng chẳng phải là ý

của ta! Hy vọng mọi người phân biệt được! Sau này ta sẽ khóa nhật ký này bằng mật mã, nếu y còn muốn nhìn lên thì phải có mật mã. Nếu nửa lời ba xạo, nguyện đề mặt trét đầy phấn!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sa Tăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Ngày 19 tháng 3 năm thứ nhất

Đêm qua, chòm Sư Tử bỗng nhiên nổ mạnh tạo ra mưa sao băng.

Từng dải sao băng tựa như pháo bông, vụt qua bầu trời đêm yên tĩnh, làm hoa cả mắt!

Ta liền đánh thức sư huynh và sư phụ dậy, nhị sư huynh mở mắt ra nói: “A! Mưa sao băng à? Có cần mặc áo mưa không?”

Sư phụ cười bảo: “Đúng là đồ đầu heo! Sao băng là thiên thạch lao vào địa cầu, ma sát với tầng khí quyển mà tạo thành... Không biết thì đừng có nói nhảm, người ta cười cho!”

Bát Giới nói: “A! Thiên thạch lao vào địa cầu, xem ra phải đội mũ bảo hiểm!”

Sư phụ có lẽ đang chờ chúng ta bày tỏ sự ngưỡng mộ học vấn cao thâm của lão, nhưng đại sư huynh lại nói với người: “Người nói thối quá! Thật là không có trình độ thì không biết sợ, không có tri thức sẽ không biết thẹn! Cái gì thiên thạch nóng cháy... chưa từng thấy thì đừng có bốc phét! Sao băng – chính là những bé con của thần tiên trên trời đang đùa nghịch pháo bông! Ta ở trên ấy biết bao nhiêu năm tháng, sau này mấy chuyện còn con kiểu này, phải hỏi ta rồi hăng lên tiếng!”

Ta nói: “Đừng có cãi nhau! Mau mau cầu nguyện! Nghe nói nếu sao băng xẹt qua khi ai đang cầu nguyện, thì sao băng sẽ giúp ước mơ đó thành hiện thực!”

Vì vậy, mọi người cùng quỳ xuống hướng sao băng và cầu nguyện. Bởi vì sao băng quá nhiều, mà chúng ta có lẽ cũng có nhiều nguyện vọng lắm!

Ngày 20 tháng 3 năm thứ nhất

Sáng sớm hôm nay, Bồ Đề lão tổ tìm đến chúng ta, vẻ mặt rất nghiêm túc!

“Bốn người các ngươi quả thật là quá vô lý!”

Sư phụ hỏi: “Lão bá sao lại nói thế?”

Bồ Đề lão tổ nói: “Đêm qua mưa sao băng, các ngươi ước đến hơn sáu trăm điều ước, danh sách đây nhé!” Vừa nói lão vừa ném cho sư phụ một cuốn sổ, “Vây mà không có lấy một cái hy vọng lần này thành kinh thành công! Cũng không có một điều nào chúc Phật đạo lưu danh sử sách! Lại càng không có một nguyện ước là chúng sinh thiên hạ bình an!... Đấy đấy, các ngươi nhìn lại đi, toàn thứ rất là ‘hay ho’!” Lão cao giọng.

“Làm Phật Tử giận nhất chính là cái tên Đường Tam Tạng quái quỷ này, ước rằng cuối năm nay học được diệu pháp parapara... Thật là không hiểu nổi đầu óc các ngươi suốt ngày đang nghĩ cái gì!” Nói xong, Bồ Đề lão tổ phui tay biến mất.

Nơi này, bốn người chúng ta đỏ mặt, cúi đầu, gãi gãi chân...

Ngày 25 tháng 3 năm thứ nhất

Hôm nay chúng ta đi tới Đạm Bản thành của Tân Cương. Trên đường, nhị sư huynh cứ ngêu ngâm bài dân ca Tân Cương ‘cô gái Đạm Bản thành’, thập phần tiêu sái: “Quả dưa Đạm Bản thành vừa cứng vừa đều, cô nương vừa béo vừa tròn. Dưa Đạm Bản thành có sợi tóc dài, sóng mắt mệnh mang...”

Chúng ta bảo hần hát sai rồi.

Hần lại xướng cao: “Cô nương Đạm Bản thành vừa cứng vừa đều, dưa vừa béo vừa tròn. Dưa đại bản thành sợi tóc dài, sóng mắt mệnh mang...”

Chúng ta lại bảo hần hát sai rồi.

Nhị sư huynh không nhịn được, nói: “Thế này sai, thế kia cũng sai! Ta thích hát thế cũng chộc giận mấy người sao? Nhìn ta không hợp mắt thì nói thẳng đi, đừng có cắt ngang khi ta đang hát!”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sa Tăng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Ngày 27 tháng 3 năm thứ nhất

Có lẽ sẽ có người hỏi: “Các người không đi Thiên Trúc à? Như thế nào lại chạy tới Tân Cương?”

Ta khinh! Ngươi quản được ta à? Toàn bá láp! Chúng ta thích thế! Chúng ta rất là trẻ trung, lại rất chi là tràn trề tình lực! Dạo chơi Tân Cương không được à? Quả thật là lo bao đồng, ăn mặn xét nét ăn chay!

Tân Cương là địa phương tốt.

Nơi nơi đâu cũng thấy dê bò.

Cô nương xinh đẹp vô cùng

Tân Cương đúng là địa phương tốt

Dưới chân Thiên Sơn, cảnh cũng mê người.

Sân vật phong phú hoa thơm trái ngọt

Chúng ta đến một thành nhỏ tên là Y Lê. Trên đường đi, thấy một người í ới rao một loại món ăn tên là “thịt dê chuỗi”. Người bán hàng rong tay vừa quạt lửa, miệng vừa gào to. Mùi thơm theo sương khói tràn ngập trong không khí, làm chúng ta chảy cả nước miếng.

Ta hỏi sư phụ: “Thịt dê chuỗi là gì thế nhỉ?”

Sư phụ nói: “Thịt dê chuỗi là chính là dùng một loại rau gọi là ‘thịt dê’, nướng ở nhiệt độ thích hợp tạo thành.”

Nhị sư huynh nói: “Nếu là rau thì ta đi mua mấy chuỗi!”

Sư phụ bảo: “Mỗi người góp một tí, con mua nhiều một chút để đêm nay đến khách sạn còn có cái mà ăn.” Vì thế, chúng ta đều lấy bạc vụn của mình đưa cho nhị sư huynh

Tại khách sạn, chúng ta vừa ăn vừa tám tặc khen: “Vẫn là Tân Cương tuyệt nhất! Ngay cả rau dưa cũng sướng miệng đến vậy!” Sư phụ nói: “Cái này chưa phải là ngon nhất, ngày mai ta đưa các con ăn thưởng thức một loại rau khác: ‘thủ thảo thịt dê’!”

(tay nắn thịt dê)

Ngày 30 tháng 3 năm thứ nhất

Oa! Cuối cùng cũng bước chân lên nơi ngày đêm hằng trông ngóng : Thiên Sơn!

Thiên trì giống như một thiếu nữ mỹ lệ, trong trắng ngây thơ đang cuồng say giữa đỉnh Thiên Sơn. Hồ nước thăm thẳm long lanh phản chiếu bầu trời biêng biếc, điểm xuyết là những vầng mây trắng nổi lững lờ trôi, tựa như một màn gương khổng lồ trong suốt...

*(Thiên trì : tên con sông tại Thiên Sơn)

Chúng ta đứng bên hồ hô to: “Này...có ai hông...?” Bất chợt bên bờ hồ đối diện truyền đến tiếng chúng ta vọng lại: “Này...có...bốn con chim...ngu...!”

Nhị sư huynh không kìm lòng được, nhảy xuống hồ, bơi lại. Sau khi hần nhảy xuống, sư phụ ha ha cười nói: “Ha ha, đúng là đồ ngu! Nước trong thiên trì chính là băng tuyết trên Thiên Sơn hàng năm hội tụ lại, băng lạnh đến thấu xương, hần lại chẳng thèm hỏi, lại ngang nhiên nhảy xuống!”

Vừa thấy nhị sư huynh về mặt tự nhiên bơi trở lại, sư phụ hỏi: “Không lạnh sao?”

Nhị sư huynh về mặt tự nhiên, cũng không có vẻ gì khổ sở, nói: “Quả thật rất sáng khoái! Thích quá! Một chút cũng không lạnh! Giống như nước biển Hawaii ấy! Không tin người xuống thử xem!”

Sư phụ lập tức thay đồ tắm, nhảy vào lòng hồ.

Nhị sư huynh lúc này mới bơi trở lại bờ, run run nói: “Má ơi...lạnh quá...Ta thật chịu không nổi mà...Thiếu chút nữa thì chết cồng...Hoàn hảo, ta thật cao tay, kéo một người xuống... Nếu không kéo một người xuống lạnh chung thì thật là mất mặt!”

Sư phụ đại khái cũng nghĩ vậy, ở trong nước môi tím xanh, cả người run rẩy, vẫn không ngừng hô to: “Mau...Mau...Mau xuống đây chút! Thật...thật sự rất tiêu hồn a!”

(tiêu hồn : sáng khoái)

Chúng ta không ai để ý tới lão, cùng đi hái hoa kết thành giỏ.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sa Tăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Ngày 1 tháng 4 năm thứ nhất

Khe cát trải qua cảnh Tân Cương

Thiên (son) – Côn (Lôn) cùng ngắm sắc vô thường

Thỏ Lỗ (Phiên) trong mây như tranh vẽ

Nhưng sao ly biệt dạ sầu vương

Ai bảo quan ngoại sơn thủy xấu?

Ta nói chốn hay có Tân Cương

Tháng năm ai vẫn nhớ mùi hương...

Chú giải

Các bạn thân mến! Bởi vì nhật ký của mình đã được phổ biến trong xã hội và cũng tạo được chút danh tiếng, các công ty tư nhân và con buôn cực lực yêu cầu trong nhật ký của mình phải thêm nhiều quảng cáo cho hàng hóa bọn họ, đành chịu thôi, ai bảo “vật chất” lại kích thích như thế! Cho nên sau này mở đầu nhật ký có thể sẽ có chút quảng cáo, nếu như không muốn đọc thì có thể bỏ qua, mong mọi người thông cảm!

Ngày 7 tháng 4 năm thứ nhất

Hôm nay, bốn chúng mình nghỉ ngơi tại 1 quán trà ven đường, phía bàn đối diện có vài mỹ nữ.

Mỹ nữ thỉnh thoảng đá lông nheo một cái, làm chúng mình cả người sững tê cả người.

Lúc này, bên cạnh có người nói: “Việc đàn ông hấp dẫn phụ nữ nhất chính là động tác rút tiền ra...”

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy bốn người chúng mình cùng đứng lên, đồng thanh nói: “Tớ muốn trả tiền!” Thật là không tưởng tượng được! Bốn người tranh nhau rút ví, ngay cả đại sư huynh cũng không ngoại lệ.

Sư phụ nói: “Đỡ tớ, chủ quán! Tính tiền.”

Đại sư huynh nói: “Sao có thể để sư phụ người trả tiền chứ! Đề đệ tử!” Vừa nói vừa chia 4 đồng tiền lớn hướng về quầy thanh toán.

Lão bản còn chưa kịp đón lấy tiền, chỉ thấy nhị sư huynh hô lên một tiếng, ném thoi bạc năm mươi lượng trắng bóng qua, bạc bay giữa không trung vẽ một đường chói mắt rồi rơi “cộp” ngay trên quầy.

Lão bản vội nói: “Tiền to quá, không có tiền lẻ à? Bốn đồng nhỏ là đủ rồi!”

“Không cần thối lại, cứ coi như tiền boa!” Nhị sư huynh hào sảng nói, sau đó đắc ý liếc nhẹ sang các mỹ nữ.

.....

Trời, mỹ nữ đi mất rồi. . .

Một phút cho quảng cáo. . .

Trong một căn phòng lớn, vừa xem Tivi quảng cáo nhãn hiệu “Máy giặt” thật là đặc sắc, vừa hưởng thụ cảm giác thoải mái từ bồn cầu cao cấp tự xoay hiệu “Chồn hôi”. Sau đó, lại từ tủ lạnh hiệu “Nóng rất nhanh” lấy ra một chai rượu vang hiệu “DDT” sản xuất năm 1977 ... Cuộc đời thật là thư sướng!

Đây mới chính là cuộc sống!

Tập đoàn sản xuất máy giặt Chiết Giang, công ty cổ phần hữu hạn Chồn hôi Thiên Tân; công ty đồ điện “Nóng rất nhanh” Trầm Dương; xí nghiệp rượu DDT Hợp Phi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sa Tăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25

Ngày 09 tháng 04 năm thứ nhất

Ven đường, có bốn học giả đang thảo luận về nguồn gốc của loài người.

Đại sư huynh đi tới, bốn người liền liếc xéo một cái. Một lão già tên là Darwin nói: “Các ông nhìn này! Tôi nói có sai đâu, con người là do khí tiến hóa thành, hẳn chính là bằng chứng tốt nhất! Tên lông rậm này chính là hình thái trung gian trong quá trình tiến hóa của loài người!” Mọi người đều đồng ý.

Đại sư huynh nghe xong lấy làm đắc ý lắm, tự nhiên cảm thấy phơi phới, như chính hắn đúng là tổ tiên của loài người.

Nhị sư huynh đi tới, bốn người lại liếc một cái. Một ông râu dài tên là Acsimet nói: “Các người nhìn kia! Ta cũng tìm được chứng cứ, con người là do lợn tiến hóa thành, tên ụt ịt kia chính là bằng chứng tuyệt vời nhất, nó chính là hình thái trung gian trong quá trình lợn tiến hóa thành người!” Mọi người cùng gật đầu đồng ý.

Nhị sư huynh cũng rất chi là đắc ý.

Tiếp đến, Bạch Long Mã đi đến trước mặt bốn người thì đột nhiên hóa thành người. Họ liền tròn mắt kinh ngạc nhìn hắn. Một học giả tên là Newton nói: “Ta cảm thấy người phải là do ngựa tiến hóa thành mới đúng, người này chính là bằng chứng!” Mọi người không tiếc gật đầu, có vẻ đồng ý lắm.

Bạch long mã rất là cao hứng.

Sư phụ đi tới, bốn người lại quan sát. Một học giả tên là Da Vinci kêu lên: “Các người sai hết rồi! Nhìn rõ lão kia kia! Chúng ta có thể có kết luận: Người là do lừa tiến hóa mà thành!”

Sư phụ: “.....”

Ngày 12 tháng 4 năm thứ nhất

Sáng sớm, Sư phụ mang một quyển sách ra hỏi nhị sư huynh: “Bát Giới, quyển sách này nói trái đất của chúng ta hình tròn, không ngừng bay và tự xoay tròn! Điều này có đúng không nhỉ?”

Nhị sư huynh: “Đúng, đúng!”

Sư phụ trầm tư hồi lâu, rồi như chợt hiểu ra điều gì, gật gù nói: “Chả trách lúc nào thầy cũng có cảm giác mất phương hướng và đôi khi lại chóng mặt!”

Ngày 14 tháng 04 năm thứ nhất

Buổi sáng, chúng mình tới một thị trấn.

Xa xa dưới cổng trấn, một đám người đang ngược lên nhìn cái quái gì ấy, lại gần thì ra là một tiểu tử trên cổng thành đang muốn nhảy xuống.

Nghe ngóng một hồi mới biết được, nguyên lai tên tiểu tử này là cu-li ở một công trường, chủ thầu nợ hắn nửa năm tiền công mà không chịu trả, hắn bèn nghĩ ra cách này để thu hút sự chú ý.

Chỉ trong chốc lát, mọi người đã tìm được lão chủ thầu. Lão ta thật ấn tượng với chiếc bụng núm nính mỡ, ị ạch mở bên cửa chiếc kiệu chống đạn siêu cấp xa hoa để bước xuống.

Vừa chạm đất, hắn hướng về phía tên tiểu tử kia hô lên: “Ngươi có té chết, ta cũng không có cách nào cho ngươi! Không phải chính ta đã hứa khi nào có tiền chắc chắn sẽ phát cho các ngươi rồi à!”

Tiểu tử mắng: “Tên béo chết tiệt! Tí chút tiền công ấy mà ngươi cũng không có à? Nực cười! Chỉ cần ngươi ăn ít đi một bữa cơm là có dư!”

“Tốt! Vậy nhảy đi! Dù sao ta cũng chẳng có tiền!” Nói xong liền nghênh ngang rời đi.

Tiểu tử ấy hét to một tiếng: “Ông trời, thiên lý ở đâu?” Rồi nhún nhური nhảy xuống, đại sư huynh chạy như bay qua đỡ được hắn.

Ta liền đem tiền riêng tặng cho người bạn nhỏ và nói: “Ngươi cứ cầm trước đi! Tiền hắn thiếu ngươi, sư phụ chúng ta nhất định sẽ giúp ngươi đòi lại!”

Tiểu tử cảm ơn rồi rút rồi cầm tiền rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sa Tăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26

Ngày 15 tháng 04 năm thứ nhất

Vừa sáng nay, mình và đại sư huynh, nhị sư huynh theo thẳng nhóc hôm qua dẫn đầu, cùng đi tìm lão chủ thầu đòi tiền.

Tới “biệt thự” của lão chủ thầu, oa! Thật là một tòa nhà đặc biệt! Toàn huyện có duy nhất một tòa nhà bảy tầng. Toàn huyện cũng có duy nhất một hệ thống cung cấp nước, toàn huyện còn có duy nhất một chiếc xe đạp đặt ngoài sân. Đương nhiên, toàn huyện còn có độc nhất một tên béo ú... Sự giàu có của hắn thật làm mọi người kinh ngạc!

Chúng mình nói rõ ý muốn, lão chủ thầu vẫn là như cũ: “Không có tiền!”

Đại sư huynh nổi nóng: “Ngươi không trả tiền, ta sẽ lấy dây thun làm ná bắn bể kiếng nhà ngươi!”

Lão chủ thầu vành mặt: “Ngươi bắn đi! Lúc đó tiền công thì...”

Mình vội nói với đại sư huynh: “Hầu ca, đừng nóng! Muốn đối phó với những tên thế này phải bình tĩnh mới được, đệ có một biện pháp.”

“Biện pháp gì?”

“Không phải hắn không chịu trả tiền sao? Chúng ta cứ để nhị sư huynh mỗi ngày vào canh ba nửa đêm đứng bên cửa sổ nhà hắn và ca hát... cho đến khi nào hắn đưa tiền mới thôi!”

“Hừ! Ta còn tưởng cao chiêu gì! Ha ha, các ngươi cứ hát đi, có khi ta còn khoái nghe đấy chứ! Phương pháp này không biết có bao nhiêu người thử qua rồi, ta chả sao! Ta chả sao! Ta chả sao! Baby, come on!” Lão chủ thầu mười phần kiêu ngạo, bộ dáng trông rất hung hăng.

Mình nói: “Tốt, tốt, bắt đầu từ hôm nay, mỗi đêm canh ba, đành phiền toái tới nhị sư huynh!” Nói xong, chúng ta đi về.

Trên đường về, nhị sư huynh hỏi mình: “Tại sao muốn huynh hát hả?”

Mình nói: “Bởi vì giọng hát của huynh rất có sức xuyên thấu đấy!”

“VẬY ta hát bài gì đây?”

“Thì cứ hát [‘Bạch Mao Nữ’, đoạn Hi Nhi sau khi bị ‘Hoàng Thi Nhân’ cưỡng bức, ở dưới tầng bạch dương uất ức uống thuốc trừ sâu tự sát] đi!”

*(Bạch Mao Nữ : cô gái tóc trắng – Hoàng Thi Nhân : tên phân vàng)

“Bài này quá tàn nhẫn, ta không hát đâu!”

“VẬY huynh hát đoạn ‘Thắm hề hề’ - kết cục tuyệt vọng của bài ‘Điềm mật mật’ nha!”

*(Thắm hề hề : Thắm thương thay - Điềm mật mật: Mật ong ngọt ngào).

“Hát thế nào?”

“Đệ dạy huynh hát, nhớ kỹ!”

“Thắm thương thay... Người cười đến thắm thương thay... Tựa như hoa nở trong gió thu... Làm ta rợn cả da gà...”

Đệ dạy nhị sư huynh hát “thắm hề hề”, chỉ yêu cầu khi hát huynh phải hát cho thật lực, chậm chậm, biểu hiện cảm giác tê lưng, tuyệt vọng, bất lực!

.....

Đúng nửa đêm canh ba, dưới cửa sổ nhà lão chủ thầu, nhị sư huynh cất tiếng ca khiến người ta đứt gan đứt ruột - Thắm thương thay... Người cười đến thắm thương thay... Tựa như hoa nở trong gió thu... Làm ta rợn cả da gà.....

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sa Tăng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27

Ngày 16 tháng 4 năm thứ nhất

“Đây là tiền công ta thiếu nợ hân, trả cho các người! Sau này xin đừng hát nữa! Van nài các người đừng tới nữa!” Mới sáu giờ sáng, tên chủ thầu đã tìm đến chỗ chúng mình nhận thua.

Mình cười hỏi hân: “Cảm giác sao?”

“Tiếng hát của Trư huynh đây quả là độc ác! Lão bà của ta một đêm khóc ướt hết sáu cái gối. Mà ta thì không thể khống chế được vấn đề tiểu tiện, một đêm phải đổi tám cái khăn trải giường.....”

Lần này nhị sư huynh lập được đại công, liền mời mọi người ăn cơm. Đang ăn, bỗng nhị sư huynh lại đem khúc “Thắm Thương thay” ra hát vang khắp quán.

Ông chủ quán cơm lập tức tỏ thái độ: “Nếu như người cầm miệng, bữa cơm này ta mời!”

Ngày 19 tháng 4 năm thứ nhất

Hôm nay trên đường mình nhặt được một tờ rơi quảng cáo.

Đó là tờ rơi quảng cáo của một công ty hàng không: “Máy bay của chúng tôi nhanh nhất! Tiện lợi nhất! Đưa thẳng quý khách tới văn phòng!”

Công ty trách nhiệm hữu hạn hàng không Osama Bin Laden

Ngày 25 tháng 4 năm thứ nhất

Tối hôm qua mình mơ một giấc mơ. Mơ thấy một con ốc sên bò lên mặt mình, vừa dính vừa nhót, thật khủng khiếp!

Giật mình tỉnh dậy, mình quay sang thì nhìn thấy nhị sư huynh vừa ngáy khò khò vừa ra sức chảy nước miếng. Nước miếng lúc này đã chảy khắp cả giường, công phu chảy nước miếng đạt tới cảnh giới vong ngã (quên mình) như vậy thật sự là hiếm có!

Mình lay hấn tỉnh dậy: "Này! Huynh làm cái gì vậy! Ngáy khò khò như sấm đánh thì đệ cũng không muốn nói, nhưng không ngờ huynh lại còn có chiều này cơ đấy!"

Hắn xấu hổ, nói: "Thật xin lỗi, vừa rồi huynh có một giấc mơ, mơ thấy Cao Tiểu Lan ở nhà nấu cho ta một bát mì nóng, ta ăn, ta ăn... Ta ăn xong cảm thấy thật bay bổng..."

Sao hắn không chết đi cơ chứ?

Chú thích : Cao Tiểu Lan : Tiểu thư của Cao Gia Trang, trước khi là đồ đệ của Đường Tăng, Bát Giới muốn cưới Cao Tiểu thư làm vợ.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sa Tăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Ngày 29 tháng 4 năm thứ nhất

Buổi tối, tớ một thân một mình mơ mơ màng màng đi vào một căn phòng tràn ngập hương hoa hồng, nơi này có một cây nến hạnh phúc màu đỏ đang bập bùng cháy.

Bất chợt, tớ bỗng thấy người con gái mà hồi trung học tớ điên cuồng theo đuổi nhưng vẫn không thềm để ý đến tớ - Tiểu Hoa! Tớ cura nàng ba năm, thế nhưng đến khi tốt nghiệp ngay cả tên tớ nàng cũng không biết, thật là quá thất bại!

Tiểu Hoa đang mặc một bộ bikini cực kỳ gợi cảm đi về phía tớ.

Đột nhiên nàng ôm chặt lấy tớ, toàn thân nàng tràn ngập hơi thở xuân thì, vòng tay nàng siết chặt lấy tớ! Thế nhưng là trang nam nhi, tớ cực kỳ bình tĩnh.

"Tiểu Minh (nhũ danh của tớ)! Em nhớ chàng đến phát điên mất rồi, chàng có biết mấy năm nay em sống thế nào không?" Tiểu Hoa vừa khóc vừa nói.

"Không, không biết." Tớ nói.

"Bây giờ em buồn lắm, lại rất cô đơn, và rất lạnh nữa! Xin chàng hãy ôm em thật chặt!"

"Không nghiêm trọng như vậy chứ!"

"Em...từ đêm nay về sau em đều thuộc về người..."

"Không thể nào!"

"Mau cởi quần áo ra đi!"

"Không được!"

"Chàng sao vậy? Chẳng nhẽ chàng không yêu em? Nếu như chàng đã không còn yêu em, em sẽ chết cho chàng xem!"

"Đừng làm thế!"

"Em giúp chàng cởi áo....."

"Đừng làm thế!"

Không.....

Không.....

Không..... "

Đột nhiên tớ mở mắt ra, thì ra chỉ là một giấc mơ!

Không ngờ tờ vốn đã khò, trong mơ lại còn khò hơn!

Ngày 1 tháng 5 năm thứ nhất

Hôm nay là ngày Quốc tế Lao động, tờ bèn lập ra một bảng hoạt động tiêu chuẩn, sau này tờ sẽ dựa theo đó mà sắp xếp công việc và học tập của mình.

Hoạt động tiêu chuẩn :

- 1 - Buổi sáng phải dậy sớm.
- 2 - Sớm hay muộn thì cũng phải đánh răng.
- 3 – Sau khi ăn xong lập tức phải rửa tay.
- 4 – Không nói chuyện thô tục.
- 5 – Ăn cơm không để rơi ra khỏi miệng.
- 6 - Phải biết yêu trẻ kính già.
- 7 – Sáu điều bên trên dù không làm được cũng không cần tự trách, nhưng điều thứ tám nhất định phải làm được.
- 8 - Trước cuối năm nay phải tìm được bạn gái.
- 9 - Nếu như không thể hoàn thành được điều thứ tám thì vô luận thế nào cũng phải làm được điều thứ mười.
- 10 - Trước 40 tuổi phải tìm được bạn gái.
- 11 - Nếu như điều thứ mười cũng không làm được thì cứ thuận theo duyên số, hoàn thành điều thứ mười hai.
- 12 - Trước khi chết phải tìm được bạn gái.

Quảng cáo công cộng

Không đùm bọc, giúp đỡ người nghèo – Sinh con không có chỗ đánh rắm

Không biết tiết kiệm nước sinh hoạt – Sinh có 2 chỗ đánh rắm

Không thực hiện đạo đức xã hội – Cùng con cái xài chung chỗ đánh rắm ~

Vô lễ với thiết bị điện thì làm cái gì đây nhĩ ^^

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sa Tăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Ngày 6 tháng 5 năm thứ nhất

Một số quan điểm của ta về thời trang

Thời trang, nghĩa là tính phù hợp của trang phục với thời đại! (Lại lan man rồi)

Thời trang chính là thể thống nhất mà đối lập giữa sự thịnh hành và cá tính.

Một lòng theo đuổi sự thịnh hành đã thành thông lệ. Ví dụ người khác mặc một cái váy siêu ngắn rất “hot”, đùi căng “phô” ra hết, chẳng phải là phá hoại phong cảnh sao! Một mực theo đuổi cá tính đã thành thần kinh! Ví dụ người ta vào mùa đông đều mặc áo bông, người lại mặc một cái quần cộc, chân đi đôi dép lê chạy trên tuyết, không phải quá mất mề sao!

Thời trang chính là xem năng lực người nắm được quan hệ giữa sự thịnh hành và cá tính, tức là phải có cá tính, lại phải làm sao để những người khác chấp nhận.

Thịnh hành hàng năm thay đổi, nhưng cá tính lại trước sau như một.

Năm ngoái thịnh hành mặc trường bào, tay cầm một cái quạt xếp lớn, quạt xếp càng lớn càng khí thế. Trên quạt còn phải có thư họa của danh nhân, hơn nữa nam một viên ngọc tinh xảo ắt không thể thiếu. Nhị sư huynh năm ngoái liền mua một cái quạt đặc biệt lớn, cũng tìm nhà thư pháp Lâm Trường Trị đề bốn chữ lớn “Cái Thế Thái Bào” (Gestapo-cơ quan mật vụ của Đức Quốc xã). Vì sĩ diện, mỗi lần đi trên đường phố đông người, hắn giữa đường đều “xoẹt” một tiếng xòe quạt ra, sau đó gật gù đắc ý đọc mấy chữ trên đó... Mỗi lúc như thế, ta đều giả vờ không quen biết tên đầu heo dân này! Thật muốn thiến hắn!

Theo lý thuyết nhị sư huynh đã có đồ thời trang, vậy tính là thời trang rồi. Nhưng làm cho người ta cảm giác cái đồ này giống như có từ tết Công-gô nào rồi vậy. Như vậy sao mà là thời trang đây?

Ta nghĩ nếu như nhị sư huynh mặc một cái áo gấm tơ tằm, sau đó cầm cái quạt xếp lớn theo thời trang ngồi quạt bếp lò nướng dưa... Vậy mới là cá tính cùng thịnh hành kết hợp hữu cơ, quả thực là “cool”!

A, đúng rồi, các bạn trẻ, chúng ta không thể vì theo đuổi thời trang mà làm một số việc chúng ta không nên làm.

Hiện giờ, các bậc phụ huynh nghỉ việc rất nhiều (nguồn cung lao động vượt quá cầu), bọn họ thất lưng buộc bụng vì mong cho con cái có một tương lai tốt đẹp, nhưng con cái bọn họ lại chạy theo thời trang mà mua một số thứ kinh tế gia đình không kham nổi, thường xuyên đến một số chỗ đắt đỏ. Phải biết rằng thời trang cũng không phải là từ những nơi này mà ra.

Ta cảm giác thấy thời trang là thứ bản chất trời sinh trong mỗi người, rất nhiều người nói ta rất thời trang... Đúng vậy, ta sống rất đơn giản, rất dễ dàng thấy hài lòng, cảm thấy mình mặc cái gì cũng dẫn đến trào lưu... Ta là hòa thượng nhưng ta lại tin vào Đạo giáo: hết thấy đều thuận theo tự nhiên....

Được rồi, nói chuyện vui tới đây thôi, các bạn trẻ, chúc ngủ ngon!

Ngày 9 tháng 5 năm thứ nhất

Vừa đi khỏi địa giới của “Huyện Cật (ăn)”, chúng ta nhìn thấy một đám yêu quái đang vây quanh một yêu tinh nằm dưới đất, chỉ chỉ trỏ trỏ.

Sư phụ chen vào liếc qua:

- Oa! Là một tên yêu quái điện tuyến can tử (1) đây mà!

- Hắn thế nào rồi?

- Chết rồi!

- Sao mà chết?

- Chơi ngông mà chết.

- ?

- Hắn làm mất ngủ, cả nửa năm không nói chuyện, cuối cùng cứ thế mà chết!

... Cảnh cáo mọi người không nên học theo vị yêu huynh điện tuyến can tử này!

(1): tiếng lóng, nghĩa là thi nhện nín thính xem ai giữ được lâu hơn.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sa Tăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Ngày 3 tháng 5 năm thứ nhất

Thục Chi Bi có 1 yêu quái huyện, tên là : “Cật Huyền”

Theo bản ghi chép “Cật Huyền” huyện chí, từ xưa Cật Huyền ba đời đều vượng khí, yêu quái hầu hết là kẻ lăm tiền, rất chú trọng đến việc ăn uống, cho nên rất nổi tiếng

Vừa vào huyện thành, quả nhiên bất đồng, khách điểm, tửu lâu to nhỏ dày đặc hai bên đường

Nhị sư huynh đột nhiên như thấy cái gì, hô lớn : “Nhìn kia! Chiêu bài của kháchđiểm này là : ‘Bún thịt sư phụ cách thủy!’” Chúng tớ nhìn lại, quả nhiên trên cửa khách sạn viết “Bổn khách sạn long trọng bán Bún thịt Đường tăng hấp cách thủy”

Sư phụ kinh hãi : “Cứ như vậy nấu ta? Thật là quá đáng mà! Ai da! Ta không phải vẫn sống sao chứ ? ”

Tớ nói : “Sư phụ đừng sợ, chắc là yêu quái mong ăn thịt thầy đến điên lên rồi nên dùng thịt chó, thịt lừa giả dạng thịt của thầy ...”

Sư phụ không vui : “Ngộ Tịnh, con vừa mắng xéo thầy đấy à, thầy nhất quyết không ăn com ở khách điểm này!”

Gần trưa, dọc theo đường đi, tất cả khách điểm đều chơi chiêu bài buôn bán thịt đường, nào là “sườn Đường tăng chiên” “Ruột già Đường tăng muối tiêu” “Bàn tọa (mông) Đường tăng nướng không vùng”, quả là đa dạng

Nhị sư huynh cuồng quít nói : “Đói quá thầy ơi! Tìm đại nơi nào cũng được!”

Sư phụ : “Không được, thế này chẳng phải bảo thầy ăn chính mình thầy à, việc này cũng có thể sao?”

Lúc này, trước mắt tớ sáng ngời, tớ phát hiện đầu đường có 1 khách điểm tên là “Bán đồ thể chấp”, ở cửa khách điểm còn viết rất rõ : “Bổn điểm tuyệt không bán thịt Đường tăng”

Chúng tớ rất là kỳ quái nhưng đi vào khách điểm. Lão bản là một con bọ hung tinh, rất nhiệt tình mời chúng tớ ngồi xuống, lão ấy đưa thực đơn lên, hỏi chúng tớ : “Các vị là khách quan từ xa đến muốn dùng gì?”

Đại sư huynh hỏi lão bản : “Ông biết chúng tôi là người từ nơi khác đến à?”

Lão bản cười nói : “Tôi liếc mắt là nhìn ra ngay, người địa phương nào có ông ẹo giống như các vị?”

“Mã cha hấn – Lão chỉ là một con bọ hung tinh mà còn ngang nhiên nói chúng ông ẹo!” Tớ thiếu chút nữa thì cười thành tiếng.

Sư phụ hỏi lão : “Các quán com nơi này đều bán thịt Đường Tăng, , có phải thật sự là thịt Đường Tăng chứ?”

“Làm gì có nhiều thịt Đường Tăng thế, đều là hoa chiêu để mời chào khách hàng ... Ngay từ lúc đầu có phong trào ăn thịt Đường Tăng, bởi vì không tìm được Đường Tam Tạng, nên đã xoi sạch tăng lữ Đường triều, càng về sau càng không có tăng lữ, lại đem trọc từ Đường triều ăn sạch. Hiện tại đều là thịt chó, thịt lừa ...” Lão bản nói

Một lát sau, lão bản lại hỏi chúng ta : “Mấy vị từ nơi nào đến?”

“Zimbabwe!”

Chúng tớ đồng thanh nói.

“Thịt Đường tăng như vậy có mãi lực lớn vậy, tại sao ông lại treo biển “Bổn điểm tuyệt không bán thịt Đường Tăng” thế? Sư phụ hỏi.

“Ăn thịt Đường tăng chủ yếu là muốn trường sinh, khách hàng của tôi đều là người ham muốn khám phá hồng trần, coi nhẹ chuyện sinh tử ... Bọn họ chứng kiến hoặc là lão bà chạy theo người khác hoặc là buồn bán thất bại thì muốn chết còn không được ấy chứ, ai mà còn muốn bất tử? Ài! Nhân sinh như vậy ... Sống càng lâu, phiền não càng nhiều ...” Cái lão này nói chuyện còn triết lý thế nhỉ.

“Vậy ông xem chúng tôi giống như coi thường tính mạng lắm à?” Nhị sư huynh hỏi

“Chính xác! Lớn lên xấu như vậy, không chán sống mới là lạ! ” Lão bản đáp.

Quảng cáo công

Hít thuốc phiện chẳng khác gì tự sát!

Quý trọng tính mạng, rời xa ma túy, vươn đôi bàn tay ấm áp, dâng cao tình yêu bao la, đối với kẻ nghiện nói 1 tiếng : “Ta xyz ngươi con bà nó! Ngươi không thể không hút sao? Nhanh đến chỗ này của chúng ta đi, 3 tay còn thiếu 1 này, đang chờ ngươi đó”

Chương 31

Ngày 15 tháng 5 năm thứ nhất

Mẹ kiếp! Trời sao nóng như vậy chứ! Nước uống hết, bốn người chúng ta nóng đến mức cời hết quần áo! (dùng loạn tính từ cũng không phạm pháp a)

“Sur phụ, lúc này chúng ta chết chắc rồi!” Nhị sư huynh chỉ vào tấm bia nói với sư phụ, “Tiến vào ranh giới ‘Kiền huyện’!”

(Kiền huyện : huyện khô nóng, không có nước).

Sư phụ nói: “Các đồ nhi, đừng lo lắng, phải phấn chấn lên! Tục ngữ nói rất phải:

Son cùng thủy tận, tường không lở/ Liễu rũ, hoa gãy lại thấy thôn.

Đường không tự nhiên mà có, đi nhiều sẽ thành đường thôi...”

“Người có thể tiết kiệm bớt một chút nước miếng hay không!” Đại sư huynh tức giận nói, “Người nói nhiều thế!”

Sư phụ liếm liếm môi nói với tó: “Ngộ Tĩnh, xem bao hành lý, cái gì có thể giải khát được đều lấy ra cho thầy!”

Tổ lườn lão một cái rồi nói: “Còn cái mớ gì! Đây dư một bịch hạt dưa rang muối, người có muốn hay không?”

Đột nhiên, sư phụ ở trên ngựa kêu to: “Woa! Tùng xèng, tùng xèng, tùng tùng xèng!(1)..... Có một mảng rừng cây ăn trái!”

“Ông khinh, còn muốn cho chúng ông ‘Ăn bánh vẽ’ sao! Sớm lổi thời rồi!” Nhị sư huynh nói.

“Tùng tùng xèng, xèng tùng tùng! Thật mà!” Về mặt sư phụ rất xúc động...

Đại sư huynh bay lên không trung, vừa nhìn: "Long quai quai! quai quai long! Rừng cây ăn trái, một mảng thật lớn!" (2)

Vì thế chúng tó theo sư phụ chạy như điên năm dặm, thật sự đứng ở trong rừng cây ăn trái.

Vừa nhìn, toàn bộ trọn tròn mắt...

Quả trên cây kết thành toàn là túi và túi, bọc lẫn bọc, nhãn hiệu ‘Đậu phộng ngũ vị’!

Một lão đầu nhìn cánh rừng nói: “Ài! Huyện chúng tôi ba năm rồi chưa có một giọt mưa, vốn trên cây này kết phải là ‘Hộp đào mật rưới nước đường’, hiện tại do thiếu nước nên mới đổi thành kết cái thứ này...”

(1) Tiếng gõ chiêng trong trò múa lân.

(2) con rồng trong trò múa lân.

Quảng cáo công

[I]Tôn sùng khoa học, phản đối mê tín!

Người làm sai lệch lý lẽ, nói xằng bậy sẽ không được chết tử tế!

Người truyền bá tư tưởng tà giáo sẽ bị rắm đánh bẻ gót chân, uống nước lạnh bị bỏng chết!

...Văn phòng giáo dục khoa học Trung Hoa .

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sa Tăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32

Ngày 16 tháng 5 năm thứ nhất

Tiến đến ‘Kiền Huyện’, khắp nơi trên đường bày đủ loại đàn tế lớn nhỏ, khắc họa chân thật cảnh dân chúng nóng lòng cầu mưa, nhưng lão trời già vẫn là một mảnh trong xanh lăm!

Chúng tớ đi tới huyện nha, huyện trưởng cũng đang cầu mưa.

Tớ nói với huyện trưởng: “Phí công vô ích, hãy để chúng ta cầu mưa, đại sư huynh chúng ta am hiểu phép thuật!”

Huyện trưởng nhìn chúng tớ một chút rồi nói: “Làm phép cũng vô dụng! Tớ đắc tội với ngọc hoàng đại đế.... Đây là báo ứng a!”

“Rõ hơn được chăng?” Đại sư huynh hỏi.

“Ài! Toàn bộ do tớ trông mặt mà bắt hình dong.... Ba năm trước, ngọc hoàng đại đế cùng mấy vị tùy tùng đến huyện tớ cải trang vi hành, tớ được thư mật của cấp trên, nói mấy lãnh đạo lớn xuống, bảo tớ phải hầu hạ cho tốt. Vừa nhìn thấy bọn họ, tớ liền cảm thấy bốn người tướng mạo xấu xa, một đám đầu trộm đuôi cướp, ngực dô lưng vót, vừa nhìn chính là phường gian ác! Thật ra phải nói là người ác tâm! Chỉ có một người lớn tuổi còn coi được, có vẻ là người dẫn đầu, hơn nữa còn nghe bọn chúng gọi là ‘Trần bộ trưởng’. Cho nên, tớ liền nhận định ‘Trần bộ trưởng’ này chính là vị sếp tai to mặt lớn. Vì thế sau khi cơm tối xong, tớ liền dẫn Trần bộ trưởng đi chơi bời, để ba tên xấu xa kia ở lại trong nhà...”

Nghe đến đây, đại sư huynh đã cười đến mức không nín được: “Tiểu tử ơi! Anh cười chết mất! ‘Trần bộ trưởng’ cái gì a... chính là ông chủ quầy tạp hóa thổ sản đồi diện thiên cung– Trần Quảng Đông! Ha ha... Cái tên tướng mạo bỉ ổi nhất mới là ngọc đế! Người thật là người trần mắt thịt a...”

“Ài! Chính thế, ngọc đế không vui, từ đó hạ lệnh không cho mưa xuống huyện tớ.” Huyện trưởng lắc đầu nói, “Ngọc đế sao lại như vậy? Thật khiến người ta khó giải thích...”

“Hắn à, trước giờ vốn thế!” Nhị sư huynh nói, “Trước một ngày mẹ hắn sinh hắn, đêm đó một hơi coi hết ba cuốn phim La Gia Anh(1).

“Tốt lắm, tìm được nguyên nhân là dễ xử lý rồi!” Đại sư huynh nói, “Tớ sẽ đi mời ngọc đế xuống, người dẫn hắn chơi bời một lần không phải là xong hết sao!”

Đáp trúng có thưởng

[1]

Trong chương này, có nói đến cụm từ “, trước giờ vốn thế”, vậy cụm từ này có nghĩa gì?

Đáp án có tại ngày 20 tháng 5 của nhật ký.

Nếu trả lời đúng, bạn sẽ được 1 phần thưởng tương đương với đại lễ thế kỷ - được thần tượng Lâm Trường Trị (tác giả) hôn nồng nhiệt trong 30 giây~~

[1]

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sa Tăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33

Ngày 17 tháng 5 năm thứ nhất

Buổi sáng, tớ cùng với đại sư huynh đi Thiên Cung để tìm Ngọc Đế.

Tại cửa lớn, chúng tớ tình cờ gặp Trần Quảng Đông, lão ấy đang bán quà vặt, trông có vẻ bận rộn lắm.

Đại sư huynh hỏi: “Lão Trần này! Nghe nói ba người các lão cùng Ngọc Đế ba ngày trước đi tới Kiền huyện, buổi tối quận trưởng dẫn các lão đi sa đọa nơi nào?”

“Á, là đại thánh hà... Cái tên trưởng quận kia rất chi là khách khí đó nhen, cơm nước xong còn mời chúng tôi đi đánh bóng bàn...”

“Còn sau đó?”

“Không có sau đó, chơi bóng bàn xong thì quay về mà?”

“Con bà nó - ness (1)! Như thế cũng gọi là đi chơi bởi sa đọa hà!” Đại sư huynh mắng, “Đúng là chưa trải qua việc lớn mà!”

Vào cung, vừa thấy Ngọc Đế, đại sư huynh liền lập tức mắng: “Cái tên lục điệp tử (2) không biết xấu hổ, dân chúng của Kiền huyện cũng không có đấng tội người! Người thế nào cũng không nên trừng phạt bọn họ mới đúng chứ! Lại đây, đem đầu đặt ở trên mặt đất... để cho ta giẫm hai phát coi nào!”

Ngọc Đế nói: “Lại muốn giẫm ta nữa à, chừa chút mặt mũi đi ~!”

“Tốt lắm, vậy tháo dây lưng ra, ta giúp ngươi tắm nhé!” Đại sư huynh còn nói.

“Đừng đùa với lão già này nữa mà, Đại Thánh, người muốn thế nào, nói đi!” Ngọc Đế xem ra hết sức sùng bái đại sư huynh.

Vì vậy sau đó chúng ta mang theo Ngọc Đế quay trở lại Kiền huyện.

Quận trưởng hướng Ngọc Đế thi lễ, đại sư huynh vỗ vỗ vai quận trưởng và nói: “Lão huynh, đêm nay bởi Ngọc Đế đi đâu 'ăn chơi' chứ?”

“Oh yeah - nghĩ ra rồi, đêm nay mời Ngọc Đế đi tập 'thể dục thể hình' ”(3)

“Whoa - est! (4) Quả nhiên là sa đọa...”

Đại sư huynh lại vỗ vỗ khuôn mặt của Ngọc Đế rồi nói: “Lần tới nếu hạ phạm, nhớ phải có trang điểm nhá, đừng làm mất thể diện của tiên giới chúng ta.”

Từ đó về sau, Kiền huyện có lượng mưa sung túc, thậm chí phải đổi tên thành “Triều” huyện(5) .

Đáp trúng có thưởng

Trong nhật ký của hôm nay, tại sao đại sư huynh lại hỏi lão Trần: “Nghe nói ... ba ngày trước...” Mà không phải ba năm trước?”

Đại sư huynh mắng Ngọc Đế là một tên “lục điệp tử” không biết xấu hổ! Xin hỏi “Lục điệp tử” ở đây có nghĩa là gì?

Đáp án sẽ có ở Nhật ký ngày 20 tháng 5

* chú thích :

(1): Tiếng trung lai với tiếp vĩ ngữ -ness trong tiếng anh để tạo danh từ, 1 hình thức sinh ngoại.

(2): Xem chú thích ở nhật ký ngày 20 tháng 05

(3): Tập 'thể dục thể hình' buổi tối có nghĩa là.... ~~~

(4): 1 hình thức sinh ngoại, Whoa-est nghĩa là thật là tuyệt vời.

(5): quận “lục”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sa Tăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34

Ngày 20 tháng 5 năm thứ nhất

Canh khuya hôm nay, chúng tớ ở lại nhà của một người nông dân.

Bầu trời long lanh sao sáng, gió khuya lay lắt thổi về. Sur phụ ngẩng đầu lên, nhìn về nơi xa xăm, nói: “Các đệ tử, thầy muốn hỏi các con một câu, nhưng mà các con phải nói thật lòng nhé!”

“Được! thầy cứ hỏi đi”

Chúng tớ đồng thanh nói.

Nếu như thầy, Như Lai và Quan Âm cùng nhau ngồi trên một chiếc thuyền đi thăm thú các nơi...”

“Sur phụ, người rất quá đáng nha, đi thăm thú các nơi mà không dẫn theo chúng con...”

“Thầy đang nói là nếu cơ mà, Bát Giới, con đừng nói leo!” -

Sur phụ nói tiếp: “Đột nhiên, thuyền bị lật ngược, lúc này 03 người chúng ta chỉ là phạm nhân, không có phép thuật cũng chẳng rành bơi lội... Trùng hợp là, các con đang chèo thuyền qua nơi đây nhưng thuyền của các con chỉ có thể chở thêm một người nữa, vậy các con sẽ cứu ai?”

Tớ nói: “Đương nhiên là cứu Như Lai rồi, nếu có hấn giúp, chẳng phải chúng ta chẳng có chuyện gì xảy ra hay sao?”

Về mặt Sur phụ liền trầm xuống nhưng ngay lập tức lại tràn ngập hi vọng hướng về nhị sư huynh: “Bát Giới, con sẽ cứu ai?”

Nhị sư huynh: “Quan Âm, dù thế nào thì nữ cũng nên được ưu tiên!”

Sur phụ liền quay qua đại sư huynh, sắc mặt đã tối sầm: “Ngộ Không, con thì sao?”

Đại sư huynh hiển nhiên là đang thả hồn nơi đâu đó, xoa mắt và nói: “Sur phụ, vấn đề này rất khó nói, trước khi trả lời câu hỏi này, con muốn hỏi người một vấn đề trước...” Đại sư huynh dừng lại một lúc rồi tiếp: “Lúc đó trong 3 người, ai mang nhiều bạc nhất?”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sa Tăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35

Ngày 25 tháng 5 năm thứ nhất

Hôm nay mình cùng xú hầu tử đánh một trận!

Tiểu tử này thật quá đáng, làm mất bàn chải đánh răng mà không đi mua, tự tiện dùng bàn chải của tớ đánh răng. May là mình phát hiện kịp thời, nếu không mình lại sử dụng nó, chẳng phải là cùng con khi này gián tiếp hôn môi hay sao. Thật là tởm, nội chuyện nghĩ thôi cũng đã hãi rồi.

Trên đời mình ghét nhất hai loại người: Một loại là giết người của đại ca mình. Một loại khác chính là dùng lại bàn chải đánh răng của người khác!

Mình mắng hấn: “Đồ không biết xấu hổ!” Hấn ta lại cười nói: “Không nên hẹp hòi chứ! Mọi người ai cũng sống chung dưới một mái nhà...”

Mình tức không thể tả, ra sức kéo “tiểu đệ đệ” của hấn, sau đó lôi dài ra cố gắng cột thành 1 cái nút thắt.

Hấn ta cũng nổi giận, kéo tóc rồi cắn lỗ tai mình, sau đó mình dùng móng tay cào lên mắt hấn, hấn lại nhổ nước bọt vào mặt mình...

Bọn mình đánh rất hăng say, oanh oanh liệt liệt.

Sur phụ đứng ở bên cạnh mà không lên tiếng, lặng thầm chuẩn bị cao dán, cuối cùng vẫn là nhị sư huynh can mình và đại sư huynh ra, mình nghĩ: “Từ nay về sau mình chẳng cần để ý đến con khi đầu chó mộng thoải này nữa”.

Phải làm cho hấn không được chết từ té! Bước một bước chết một bước! Ngủ một giấc ... ngủ khò tỉnh luôn (hê hê, sợ chưa, chỉ cần bước đi cũng chết

đấy)

Ngày 28 tháng 5 năm thứ nhất

Ba ngày liền mình không thèm để ý đến hấn. Hấn giống như đã hết kiên nhẫn rồi.

Hôm nay, lúc ăn cơm, hấn cố ý gấp cho mình thức ăn ngon.

Mình đương nhiên không vì một chút lương tâm của hấn mà cùng hấn nói chuyện, hấn chính là loại người có tố chất thấp!

Mình không thèm chấp những kẻ có tố chất thấp, huống chi đó chỉ là một con khi đầu chó mông thối!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sa Tăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36

Ngày 31 tháng 5 năm thứ nhất

Hôm nay, con khi mông thối mua một cái bàn chải đánh răng mới cho mình...

Mình nghĩ: Đôi khi nếu người có nhân cách thấp ở cạnh người có nhân cách cao (như mình), theo thời gian trôi thì nhân cách, tính cách cũng sẽ chậm rãi được đề cao nhưng chỉ có cái con khi mông thối này là một ngoại lệ!

Ngày 02 tháng 06 năm thứ nhất

Mặc dù nhân cách của con khi mông thối này có hơi thấp, nhưng đôi khi nó vẫn có thể làm ra được vài chuyện được xem là “có giáo dục”...

Hôm nay, hấn đã giúp mình kiêng hành lý cả giờ... nhưng hấn lại dùng bàn chải đánh răng của mình để đánh răng, quả thật làm cho mình tức quá đi mà, mình không thể tha thứ cho hấn!

Ngày 03 tháng 06 năm thứ nhất

Đại sư huynh đôi lúc cũng không có đáng ghét lắm...

Hôm nay hấn hướng mình xin lỗi, thậm chí còn mời mình ăn kẹo hồ lô đường.

Mình nghĩ: Nếu tất cả mọi người đều là đồng chí cách mạng, quả thật là khó có thể tránh khỏi một chút mâu thuẫn nội bộ. Tuy nhiên phương hướng, mục tiêu đã được nhất trí rồi, mình cũng không thể chỉ vì một ít việc nhỏ mà cứ canh cánh trong lòng, như vậy mình không phải là đã quá hẹp hòi rồi sao?

Được rồi, mình quyết định, ngày mai sẽ nói một lời với hấn.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sa Tăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37

Ngày 04 tháng 06 năm thứ nhất

Hôm nay, bầu trời trong xanh, gió huu huu thổi, chim riu rít kêu, ngàn hoa khoe sắc.

Í? Bàn chải đánh răng của mình lại đâu mất rồi?

À! Hình như là tối hôm qua sau khi đánh răng xong, mình để ở nơi khác.

Ồi chà? Đại sư huynh đang đánh răng... Cái bàn chải hơi giống bàn chải đánh răng của mình.

ôi...hắn sẽ không đề tiện như vậy chứ!

Í! Không đâu, hẳn chắc chắn sẽ không dám đâu! Lần trước khi hắn dùng bàn chải của mình, mình đã đem nó vứt đi, còn cái mới này mình mới dùng có nửa tháng.

Mụ nội nó! Cái con khi đầu chó mộng thời này quả thật là đang dùng bàn chải của mình...

“À! Sa sư đệ, đệ cũng dậy rồi. Không phải huynh đã mua cho đệ một cái bàn chải mới rồi sao? Đệ cứ để cho ta dùng cái bàn chải cũ này đi hén!”

Ngày 07 tháng 06 năm thứ nhất

Hôm nay, tâm tình của mình tốt vô biên! Í, mình lại dùng loạn hình dung từ rồi thì phải?

Mình được hăng nhật báo Thiên Bình bình chọn là người ăn mặc đẹp nhất trong bốn tên ngốc. Cái giải thưởng này trong cả ba ngàn năm chỉ có hai người đạt được, một là Tề Công, người còn lại là bang chủ Cái Bang Tô Khắc Nhi.

Sau đó, họ còn tặng mình giải thưởng lớn “No. 1 trong Thiên Đình Thập Đại siêu cấp cầu gai chuyên đầu độc trái tim của thiếu nữ”!

http://t3.gstatic.com/images?q=tbn:ANd9GcTNNwiceNMA5_ro8vTFKC4Z3Cm3EesFF_W3guGdeOJVEYuo5PB9P&t=1

Ha ha ha ha... mình rất cuộc cũng chiếm được sự khăng định của công chúng rồi! Vui sướng hơn là mình lại được tăng 2 bậc lương!

30 giây quảng cáo

Các nghiên cứu khoa học đã chứng minh: Loại nguyên tố vi lượng mà loài người thiếu hụt nhiều nhất hiện nay không phải là đạm, lân (photpho), kali mà là Be (1)

Nếu cơ thể thiếu Be, sẽ gây ra các bệnh sau đây:

Nói đót, nói ngọng.

Ngủ chảy nước miếng, nói mớ.

Đi cuộn lại các miếng lót giày.

Bia pha rượu đế, uống cái là say.

Nhìn thấy người khác đẹp trai hơn mình là muốn ụnh hắn.

Thiếu Be, phải bổ sung! Xin uống “Be thượng hạng” của hãng phân bón hóa học 'Tiệm gạo họ Cao'.

Uống “Be thượng hạng”! Hông hết đau rồi! Lưng cũng hết nhức rồi! Nhảy lầu cũng tuyệt vời luôn đấy!

Nhà máy phân bón 'Tiệm gạo họ Cao' số dzách.

(1) Berili có số thứ tự thứ 4 trong bảng tuần hoàn, hít vào có thể gây ung thư phổi, ăn vào có thể gây các vết lở loét trong cơ thể.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sa Tăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Ngày 16 tháng 06 năm thứ nhất

Hôm nay, chúng tớ đáp ứng lời mời tới tham quan và diễn thuyết ở khu học viện của yêu quái.

Học viện này có đội ngũ giáo sư hùng hậu, thiết bị dạy học tiên tiến, phong cảnh hoàn mỹ.

Khi chúng tớ đi tới cầu thang lớn trước phòng học thì bên trong đã không còn chỗ ngồi. Mở đầu, hiệu trưởng sơn dương quái đứng lên phát biểu: “Be e e...”

“Quả thực là ngắn gọn và súc tích a!”

Tiếp đó, Sư Phụ đi lên bục giảng, ưỡn ngực quay về phía các sinh viên: “Chào các em! Hôm nay thầy nói đến quá trình phát triển của kinh Phật...”

Lời còn chưa dứt, vô số tiếng hét đã nổi lên, thỉnh thoảng còn có trứng gà bay lượn.

“Được rồi, được rồi! Không nói về kinh Phật là được chứ gì... Các em muốn nghe thầy nói cái gì đây?”

“Chúng em muốn nghe quá trình lập nghiệp của 500 vị La Hán!”

“Hay nói một chút về Tứ Đại Kim Cang và đệ nhất thần ni Hoa Chiết nhé!”

“Chúng em muốn nghe chuyện lãng mạn giữa Như Lai và Quan Âm...” Cái gì cũng muốn, làm Sư phụ không biết phải làm thế nào cho phải.

“Các em im lặng!” Sư Phụ nói tiếp, “Như vậy đi, các em hỏi, thầy giải đáp, được chưa?”

Phía dưới liền yên tĩnh một lúc, bất chợt một tiểu yêu đứng dậy hỏi: “Trên báo nói Như Lai cùng Quan Âm quen nhau đã nhiều năm, gần đây muốn chia tay một cách âm ỉ... Việc này thật chứ?”

“Hoàn toàn là chuyện vô căn cứ! Như Lai chưa từng biểu lộ thái độ trên mức tình cảm với Quan Âm, lão ấy nói là trước 20.000 tuổi sẽ không bàn tới việc yêu đương!”

Lại thêm một con yêu tinh khác đứng lên: “Xin hỏi, nếu ăn thịt của người có thể trường sanh bất lão hay không?”

“Cái này chỉ là do PR và marketing của tụi gian thương! Mọi người không nên tin là thật, cơ mà nếu ăn thịt của ta thì đảm bảo sẽ bị thổ tả, đó là sự thật!”

Phía dưới nổi lên một trận cười lớn. Lại có tiểu yêu khác hỏi: “Xin hỏi quan hệ của người với Tứ Đại Kim Cang? Cá nhân người đánh giá bọn họ như thế nào? Ở thiên giới khi so sánh giữa người và bọn họ thì ai nổi tiếng hơn ai?”

“Thầy với Tứ Đại Kim Cang đều là đồng môn sư huynh đệ, quan hệ vẫn luôn rất tốt, kĩ năng ca hát của bọn họ rất khá! Về phần mức độ nổi tiếng thì... Thầy nghĩ không cần phải nói, tất cả mọi người đều rõ cả!” Sư phụ cười cười nói.

“Nghe nói Quan Âm muốn đi đóng vai diễn viên nữ trẻ đẹp, việc này người cảm thấy thế nào?” Một gã sinh viên yêu quái hỏi.

“Vấn đề này thật không dễ nhận xét! Bất quá có một điểm là có thể khẳng định: Nàng đóng những vai nữ nhân ‘thành thực’ sẽ tương đối thích hợp hơn.”

“Nghe nói Tứ Đại Kim Cang với đĩa đơn [I Swear] (Tôi thề) có khả năng đạt được giải tổng hợp cao nhất của năm?” Lại một câu hỏi nữa.

Sư Phụ đáp: “Không nhất định đâu, ‘Nhóm Bát tiên mộng ảo’ với đĩa đơn [Ngủ cùng với Madona] cũng nhận được đánh giá cao lắm à.”

“Theo báo chí nói thì Thiết Phiến công chúa với [Một lần kích tình] bị cấm phát hành tại Thiên giới, việc này có thật không? Tại sao?”

Sư Phụ nuốt nước miếng rồi nói: “À, là như thế này, [Một lần kích tình] hơi hơi ít một tí, không phù hợp với những tiêu chuẩn ‘tả thực’ để được phát hành ở thị trường Thiên giới, nhưng mà hiện giờ đã được đổi tên thành [tuyển tập nhân vật cùng khoảnh khắc nhiếp ảnh], hoan nghênh mọi người tới mua.”

“Xin giải thích đơn giản một chút, tại sao Như Lai lại chọn người đi lấy kinh mà không chọn Nhị Lang thần?” Một gã tiểu yêu mặt bự nói.

“Cái này khó mà nói được... Thầy nghĩ chắc hẳn là do khí chất của thầy đấy!”

.....

Đúng lúc này, chuông tan học vang lên, mọi người muốn ra về.

Sư phụ vội hét lên: “Chớ gấp! Thầy còn muốn bổ sung một vài câu... Bỏ đề bốn vô thụ...(1)

“Bỏ cái đầu của người á! Ta phải nhanh chân trở về để giặt tã cho con đây!” Một tên tiểu yêu vừa cố chen ra ngoài vừa chò mả vào mắng.

Chương 39

Ngày 12 tháng 06 năm thứ nhất

Đến tối thì bọn mình tới tham quan phòng ngủ của đám sinh viên yêu quái, đến ngay một gian phòng ngủ được sửa chữa theo phong cách hiện đại, phòng 208. Vừa vào phòng thì một mùi hôi thối xú uế như rau lên mốc xộc thẳng lên mũi. Đây mặt đất toàn là cá thiến (giày thối), phủ khắp giường đều là quần áo dơ bẩn, vớ thối, trên tường thì dấu chân loạn xa... Mẹ nó, trên trần nhà cũng có dấu chân, làm cách nào mà đạp được tới đó chứ hả?

Tên đội trưởng phòng ngủ lên tiếng giới thiệu: “Hoan nghênh các anh! Phòng ngủ bọn em có tám người. Lão đại là Xú Xú, trước giờ chưa hề rửa chân, lên lớp thì mang một đôi vớ, tan học xong đi đá banh lại thay một đôi vớ, tối đi ngủ lại thay thêm một đôi vớ... Cho nên cái mùi của phòng ngủ của bọn em đều là do một mình hắn gây ra!”

Sinh hoạt của đám sinh viên yêu quái này thật có quy luật a! Xú Xú đang ở trên giường đọc sách, nội dung sách thì hình như là một loại khí công gì đó. Hắn vừa thấy bọn mình thì đã nhiệt tình lên tiếng chào hỏi.

“Lão nhị Mát Đồ, làm việc thì không có đầu óc, hay làm thất lạc đồ đạc. Lần trước đi du lịch, chính bản thân hắn cũng bị thất lạc, báo hại bọn em phải tìm hắn mất hơn nửa ngày... Em là lão tam, gọi là ‘OK Từ’. Lão tứ ‘Vịt Từ’ (tiếng lóng cho trai bao) tướng tá đẹp trai, hiện giờ đang ở bên ngoài chui bong bóng...” Minh liền lên tiếng ngắt ngang lời OK Từ để hỏi: “Cái gì gọi là chui bong bóng vậy hả?”

“Thì là chui bồn cầu đó!” Hắn lại nói tiếp: “Lão ngũ ‘Rầm To’, đánh rầm một phát gây ra lực sát thương. Cho nên bọn em bình thường đều khiến hắn đội ở một phòng ngủ khác... Lão lục ‘Bê Đồ’, lúc nào cũng làm bê đồ, là một tên hỗn đản xúi quẩy xui xẻo. Lão thất ‘Loa Kèn’, ngày nào cũng tía lia, là một tên nhiều chuyện!... Lão bát ‘Đại Sư’ rất siêng năng học tập, ngày nào cũng ôn bài đến khuya, trời chưa sáng thì đã dậy đọc sách... nhưng thành tích thì lại là đũa tẻ nhất...! Ha ha.. nè, các anh xem, hắn đọc báo cũng phải tra từ điển nữa!”

“Ban nam sinh bọn em có ba gian phòng ngủ : 207, 208 và 209. Phòng 207 là đồ trường, 208 là phòng giải khát, 209 là phòng nhảy.”

“Sao lại có mấy cái biệt danh này vậy?” Minh lên tiếng hỏi.

“Phòng 207 ngày nào cũng chơi bài cừu, mạt chược, tiến lên không ngưng nghỉ. Đám bạn đồng học đều mang phiếu com tới đó đặt cược hết! Cho nên mới gọi là đồ trường đó. Phòng ngủ 208 bọn em là thành thật nhất. Ngày nào cũng đứng giờ là đi lấy nước. Cái bọn bên phòng 207 với 209 chẳng tự giác gì cả, trước giờ không chịu đi lấy nước. Khát thì cứ tới phòng 208 của bọn em tìm nước để uống, thật là đáng ghét mà. Phòng 209 là ồn ào nhất. Vừa tan học thì đã mở loa, đám bạn học đều kéo tới nhảy múa loạn xa...”

“Ha ha! Phòng các em kêu là phòng nước à! Nhưng sao anh nhìn chỉ thấy có mỗi một phích nước thôi á?” Đại sư huynh đặt câu hỏi.

“Ồ! Cái bình nước đó là do bọn em đặc biệt chuẩn bị cho đám người của phòng 207 với 209! Bình nước của mỗi đứa bọn em đều để ở dưới giường cả. Cái bình nước đặt ở ngoài nếu không phải bị bọn em bỏ nước giặt đồ thì cũng trộn với nước gột vớ thôi... ha ha ha ha” Mát Đồ thần bí liếc mắt nhìn bọn mình rồi cười một cách đắc ý.

Lúc đó, quả nhiên chạy vào phòng là một tên tiểu yêu đầu đầy mồ hôi, xem tướng thì chắc là vừa mới đá banh xong. Hắn vừa vào cửa là đã cầm lấy cái ly rót đầy một ly đầy nước đã hơi ngả sang màu xanh lục rồi nốc một hơi cạn sạch! Sau đó còn nói một tiếng: “Đã quá!” rồi mới chịu bỏ đi.

Cả gian phòng ngủ 208 cười hô hô một trận rồi nói: “Thằng đó chính là ở phòng 209 đó!”

Một lúc sau Loa Kèn chạy vào hô lớn: “Mau mau, mạt chược bên 207 có ba người nên thiếu một chân!” Xú Xú lập tức xoay mình xuống giường rồi đi theo Loa Kèn. Sau đó liền nghe một tiếng “ầm” thật lớn. Cả tầng lầu đều lắc lư. Bọn mình còn chưa hiểu rõ là chuyện gì thì Loa Kèn đã chạy vào nói: “Không xong rồi! Mau chuẩn bị băng ca cứu người... Rầm To vừa mới ở 209 phát huy cực độ rồi!”

Sau một hồi não loạn, mọi người mới khiêng từ phòng 209 bên cạnh ra hai tên bạn học đang ngáp ngáp hấp hối bị hun đen thui như than.. Rầm To đi theo phía sau mặt mày hồ thẹn áy náy...

OK Từ quay sang nói với bọn mình: “Không sao đâu. Mời các anh ngồi. Bê Đồ, người đi đổi bình nước khác pha trà đãi khách coi.”

Bê Đồ lấy từ dưới giường ra một phích nước, cười cười với bọn mình rồi đi ra ngoài lấy nước. Sau một hồi thì nghe từ ngoài hành lang “choang” một tiếng. Chỉ thấy Bê Đồ cầm cái vỏ bình nước đi trở về nói, mặt mày xấu hổ nói: “Lại bị bê rồi...”

Thế là OK Từ liền quay đầu lại kêu Mát Đồ đi lấy nước. Đội một hồi lâu vẫn không thấy hắn quay về.

Mãi một lúc sau Loa Kèn mới chạy vào nói: “Em vừa thấy thằng Mất Đồ cứ xoay tới xoay lui ngoài sân trường, khẳng định là lại mất gì nữa rồi.”

“Mẹ nó! Hấn sao không tự đánh mất chính hấn đi cho rồi! Đại Sur! Ngươi đi lấy nước coi! Coi ngươi đó! Cả đám đều ăn hại cả!” OK Từ lên tiếng với Đại Sur.

Đại Sur cầm bình thủy bỏ đi, cả hơn nửa ngày trời vẫn chưa thấy trở về. Loa Kèn lại chạy vào nói: “Đừng đợi nữa! Em vừa thấy thằng Đại Sur cầm cái phích nước đi vào lớp tự học ban đêm rồi!”

Con bà nó! Thử cặn bã trong đám yêu quái!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sa Tăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40

Ngày 15 tháng 06 năm thứ nhất

“Địa phương này có phong cảnh thật như tranh, mây tím vân vũ lơ lửng như đang thả mình tan lẫn vào nhau, đúng là một thắng cảnh để xuất gia đầu Phật!” Sư phụ chỉ vào mảnh thung lũng phía trước và nói với chúng mình.

“Hình như phía trước có một ngôi miếu.” Minh vội chỉ cho sư phụ thấy.

Đó là một tòa tháp cổ nhưng bên trong chỉ có một nhà sư già cùng với một hòa thượng còn nhỏ tuổi. Nhà sư già nói với chúng mình: “Hai ngày nữa là tới phải hoàn tục! Lưu viên ngoại cũng sắp cho người đến phá hủy ngôi miếu này!”

“Lưu viên ngoại? Nghe có vẻ giống như một nhân sĩ thành đạt, hấn phá ngôi miếu này làm chi?” Chúng mình ngạc nhiên.

“Lưu viên ngoại là địa chủ ở vùng này, rừng núi nơi đây là của hấn, hấn muốn phá hủy miếu đi để xây dựng làng du lịch. Ài, không nghĩ tới, tớ trốn tránh cả đời mà vẫn không thoát khỏi lòng bàn tay của Như Hoa...” Lão hòa thượng ai oán nói.

“Xin ngài chỉ giáo, Như Hoa là ai?” Sư phụ ân cần hỏi thăm.

“Như Hoa là con gái trưởng thôn của tớ, cũng chỉ vì thèm thuồng diện mạo anh tuấn của tớ nên nàng tìm đủ mọi cách vừa dấm vừa xoa hòng ép tớ lấy nàng... Thế nhưng, đại trượng phu thà chết chứ nào thể chịu nhục! Minh dứt khoát xuất gia đầu Phật. Không nghĩ rằng đã hơn ba chục năm rồi mà nàng vẫn đi tìm và ép buộc tớ lấy nàng... Có điều, lần này nàng cùng Lưu viên ngoại thông đồng với nhau khéo quá. Số kiếp khó tránh, thật là không biện pháp! Ngày mai đành về bái đường... hu... hu...” Lão hòa thượng khóc lóc thật thảm thương.

“Phi phi! Cái gì mà cuống lên vậy chứ! Đồ háo sắc!”

“Thực ra, đối với bản thân tớ mà nói thì cũng không có gì đáng lưu luyến cả... Ngặt nỗi Ròng Chết còn nhỏ quá, tớ làm sao mà yên lòng cho được! Tớ quả thực không biết nên làm thế nào với nó!” Lão hòa thượng xoa đầu tiểu hòa thượng và nói.

“Sư phụ không cần lo lắng cho con, đồ nhi mặc dù còn ít tuổi nhưng cũng đã am hiểu về thế sự, con tự lo cho mình được, người cứ yên lòng mà đi. Tuy thế, người cũng phải bảo trọng bản thân đấy!”

Đúng là một đứa nhỏ hiểu đời!

Sư phụ hỏi: “Đứa bé này năm nay lên mấy?”

“Cháu đã năm tuổi. Người chắc là sư phụ Tam Tạng! Tiểu tăng có lễ.” Từng câu từng chữ thật rõ ràng, nho nhã, lễ phép, giọng điệu không hề giống như lời nói của một đứa trẻ mới lên năm!

“Tuổi còn nhỏ mà đã hiểu biết sự đời, tương lai nhất định sẽ làm nên chuyện lớn!” Sư phụ thờ dài nói, “Nó là con cái nhà ai?” Sư phụ quay sang hỏi lão hòa thượng.

“Ròng Chết là một đứa trẻ bị bỏ rơi, tớ nhặt được trước cửa miếu. Lúc ấy khắp người nó toàn là mụn nhọt và đang hấp hối, rất may đứa nhỏ này phước lớn mạng lớn, dưới sự chăm sóc của tớ đã dần dần hồi phục...” Lão hòa thượng vừa nói vừa rơi nước mắt, “Pháp sư Tam Tạng, hi vọng người mang đứa bé này cùng đi đến Thiên Trúc, khi các người thỉnh kinh trở về thì Ròng Chết cũng có thể tự lập, tớ cũng có thể yên lòng!”

“Việc này thì phải bàn bạc một chút!” Sư phụ quay lại hỏi ý kiến của mấy đứa mình, chỉ có đại sư huynh là không đồng ý, hắn nói là thêm người là thêm miệng ăn, lại phải tốn thêm tiền. Còn mình và nhị sư huynh đều đồng ý thu nhận Rồng Chết vì cảm thấy nó rất thông minh.”

Cuối cùng trải qua biểu quyết, chúng mình nhất trí mang theo tiểu tử Rồng Chết cùng lên đường.

Trước khi chia tay, nhị sư huynh lại gần hỏi lão hòa thượng: “OK nhưng nàng Như Hoa kia hấp dẫn chứ?”

Lão hòa thượng trả lời: “Người cũng như tên!”

“Ồ! Vậy là nàng ấy xinh đẹp như hoa rồi?”

“Không phải loài hoa nào cũng đẹp!”

“Như vậy Như Hoa theo nghĩa...?!!”

“Sùi mào gà!”

“Chà, cực kỳ thông cảm. Chắc chắn, cổ nén bị thương, thay mình tặng cô ấy bốn chữ: “chiu chiu(1) một phát” x 2.

(1) hành động 'bắn'.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sa Tăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41

Ngày 17 tháng 06 năm thứ nhất

Càng ngày càng cảm thấy đứa bé này có chút gì không bình thường...

Gì cũng biết! Gì cũng hiểu! Khó trước sướng sau! Thật sự là một thằng nhóc học giỏi đa tài!

Nhưng vì hắn quá hoàn mỹ, mấy người chúng mình lại cảm thấy rất bất đắc dĩ, không biết sống chung với nó như thế nào, càng không biết dạy dỗ, trợ giúp nó ra sao.

Nó cũng không phạm phải một chút sai lầm nào, khiến chúng mình cảm thấy bản thân thật dư thừa.

Ngày 18 tháng 06 năm thứ nhất

Hôm nay Rồng Chết gọi mình là “tam thúc”, trong lòng mình cảm thấy rất phấn chấn, hỏi nó: “Tại sao lại gọi chú là tam thúc hả?”

“Bởi vì ở trên còn có đại thúc Ngô Không, nhị thúc Ngô Năng, dưới còn có tứ thúc Bạch Long cùng tiểu thúc a!”, Rồng Chết đáp.

Mình hỏi: “Tiểu thúc là ai?”

“Là sư phụ Tam Tạng đó! Người nên gọi là sư phụ mới đúng a!”, nó lại tiếp tục nói, “Con sắp xếp theo tuổi tác. Con nói trước là con không muốn làm hòa thượng đâu, cho nên con không gọi ông ta là sư phụ!”

“Không làm hòa thượng, vậy muốn làm gì?”

“Khi trưởng thành, con muốn trở thành một lãnh tụ năng động trên vũ đài chính trị! Phấn đấu cả đời vì một thế giới hòa bình!”

“A!... Khí trời hôm nay thật đẹp!”

“Tam thúc, kiểu tóc hiện tại của người cùng với tính cách rất là không tương xứng! Người nên thắt đuôi gà phía sau đầu đi! Làm vậy dù không giống một tay bass có nghề thì cũng giống như một DJ chuyên nghiệp!”

.....

Quảng cáo

Chế tạo các loại bằng tốt nghiệp, chứng minh bằng cấp, giấy kết hôn, chứng minh thư cho đến chứng nhận xuất ngũ. Cam đoan có thể làm giả như thật, giá cả ưu đãi!

Người liên lạc: Lý Đại, số điện thoại thường được dán ở tường những toà nhà đầu phố hay phương tiện quảng cáo công cộng.

Quảng cáo công ích

Sự vấy bẩn ở đô thị – là do những quảng cáo nhỏ trái phép!

Toàn dân đứng lên hành động, kiên quyết đấu tranh với quảng cáo nhỏ trái phép!

Tô bụi, vẽ bụi, treo bụi, dán bụi – cả nhà 'thăng' sạch!

Công ty cổ phần hữu hạn Xây Dựng Thủ Đô.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sa Tăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42

Ngày 20 tháng 06 năm thứ nhất

Rồng Chết xuất hiện quả thật mang đến cho chúng mình rất nhiều niềm vui

Hôm nay nó tự biên tự diễn một tiết mục đặc sắc để biểu diễn cho chúng mình xem vào lúc nghỉ ngơi.

Nó vừa đóng sư phụ lại diễn đồ đệ.

Sư phụ: “Đồ nhi, ngọn núi phía trước là núi gì?”

Đồ đệ: “Sư phụ, là núi mụn!”

Sư phụ: “Trên núi có một cái động gì a?”

Đồ đệ: “Có một động mụn!”

Sư phụ: “Trong động có loại yêu nào a?”

Đồ đệ: “Có một con mụn yêu!”

Sư phụ: “Mụn yêu trông thế nào?”

Đồ đệ: “Trông như một đồng mụn!”

Ha ha ha ha.....

Ngày 22 tháng 06 năm thứ nhất

Lúc mặt trời lặn, năm người chúng ta leo lên thiên hạ đệ nhất lâu: “Hạc vàng bị tàn nhang lâu”.

Trên cao nhìn xa, trong lòng vô cùng kích động... Sư phụ nổi hứng làm thơ ngẫu hứng làm thả một áng thơ

Bạch nhật y son tận.

Hoàng hà nhập hải lưu.

Xuân khứ hoa hoàn tại,

Lạp lạ giai tân khổ!

Dịch thơ : bluesky1

Mặt trời tựa chân sơn

Hoàng Hà muôn sóng vồn

Xuân đi hoa còn nở

Trẩy hạt nào cực hơn

“Thơ hay, thơ hay” ở bên cạnh một gã văn nhân vỗ tay khen, trên người khoác một bộ giống ‘thằng nhò’, “Nhưng nếu đem hai câu sau sửa thành :

Dã hỏa thiêu bất tận

hồng chương bát thanh ba

Dịch thơ :

Cháy rừng lửa nào dứt

Tay hồng quạt bùng hơn

chẳng phải càng hay hơn?”

Sư phụ rất cao hứng, nói: “Đa tạ cao nhân chỉ điểm, xin hỏi thí chủ tôn tính đại danh?”

“Gọi tớ là Thi Thi(1) là được rồi!” Cái tên tầm thường kia nói tiếp.

Mang khẩu trang liền tự nghĩ mình là thầy thuốc à? Thi thi? Không bằng gọi thi thi (2) còn hay hơn!

(1) : thơ thơ

(2) : đồng phân

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sa Tăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.